

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XVI, No. 6. Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

DECEMBER 15, 1939

Subscription Price \$2.00

MEDITATION

The Prince Of Peace

For unto us a child is born, unto us a son is given: and the government shall be upon his shoulder: and his name shall be called Wonderful, Counsellor, the mighty God, the everlasting Father, the Prince of Peace.

Isa. 9:6.

Wonderful, indeed!

Wonderful, that the Church of the old dispensation, while the mystery was still hid, could thus sing and shout for joy at the prospect of His coming, the coming of the Prince of Peace!

And wonderful is He, as in the light of prophecy He is here beheld, in his power and dominion, in his marvellous virtues and qualifications for the exercise of that dominion in the real of perfect peace, and in His origin, as of us yet not of us, as born from our loins, yet given by the God of our salvation.

A child is born. . . The mighty God!

A son is given unto us. . . the everlasting Father!

Christ, the Immanuel, the Prince of peace!

For always the Church has understood this prophecy and repeated it in song and sermon a thousand times, as referring to our Lord Jesus Christ. And correctly so. That it is of Him the Church of the old dispensation is here enjoined to sing for joy is evident from the words themselves. What other child was ever born to man, to the Church, what other son was ever given unto her, to whom even the boldest imagination could apply the names that are here mentioned of this Son? Who was there among the sons of men, whose very name could be called Wonderful or Counsellor? Or, if human imagination might conjure up such a being, how could he ever presume to be the

mighty God, the everlasting Father Himself? And where among men is he that is entitled to the name Prince of Peace?

Nor is this application of the text to the Lord of glory a mere conjecture.

For this Prince of Peace is the explanation, the cause of the joy of victory of which the preceding verses speak. The people that walked in darkness have seen a great light; and they that dwell in the land of the shadow of death, upon them hath the light shined. They were harassed by the world-powers of darkness, but now they see the light of joy and victory; they rejoice as in the harvest and their joy is as the joy of those that divide the spoil. The enemy is overcome, and they are delivered from oppression. For unto them a child is born, unto them a son is given, and the government is upon his shoulder. . . .

The Prince of Peace!

The Christ!

For, in order that it might become manifest that He was the One of Whom this joyous prophecy spoke, the Lord, after John was cast into prison, departed into Galilee, and dwelt in Capernaum, in the borders of Zabulon and Nephthalim, that it might be fulfilled which was spoken by the prophet:

"The people which sat in darkness saw a great light!

"And to them which sat in the region and shadow of death light is sprung up!"

And he preached: the kingdom of heaven is at hand!

The Prince of Peace!

Dimly he was seen in the pale light of prophecy, and the Church of the old dispensation rejoiced in hope!

But He was manifested in the fulness of time, and the light shone upon us, we beheld His glory as of the only begotten God! The light was manifested in our darkness, the darkness of sin and corruption, the darkness of the shadow of death!

And the darkness was dissipated!

The powers of oppression are overcome!
 For, unto us a child is born! A son is given!
 The Prince of peace!
 Wonderful!

Magic name in a world of woe and turmoil!

Wonderful name, indeed, in a world torn by war, bleeding from a thousand wounds: The Prince of Peace!

Small wonder that even they that know Him not and understand nothing of the peace He came to bring, are spellbound by the charm and magic of that name, and every Christmas season speak of Him and sing the praises of what they conceive to be the Prince of Peace! They caught the exquisitely soothing music of the name, they taste the heavenly gift wrapped up in that name, and the good word of God, and the powers of the world to come, a world of righteousness and peace. . . .

Seeing they see; hearing they hear. . . .

Yet they do not perceive; still they fail to understand. . . .

They use the name; they reject Him! Their rock is not our Rock; their Prince of Peace is not the Christ of the Scriptures.

He, the Prince of Peace, is characterized by peace in all His appearance, mission, work, and dominion. To establish peace He came into the world. To rule in peace forever, He labors and toils and battles and suffers and goes down into the nethermost parts of the earth. For, peace he came to establish, peace indeed. Not the superficial peace that is created by conferences or courts of men, by treaties that are signed, by pacts that are sealed, and that are broken by them that make them; but true, real, essential peace he came to create. Quite impossible it is, indeed, to bring peace in the relationships between men and nations, where there is no peace in the heart; and quite hopeless is the expectation of peace in men's hearts, as long as there is no peace with God! The futility of the attempt to establish peace where there is no peace the world has demonstrated in late years more clearly than ever before. For peace they longed and war was dreaded. Of peace they spoke in speech and song and discussion around conference tables. Peace palaces were built. Peace conferences were held. Disarmament agreements were attempted. Peace treaties were signed. A league of nations was established. Yet, there was never a time in which the world is so full of greed, hatred, distrust, war, as our own. They speak of peace, peace, where there is no peace!

Peace is a profound spiritual reality!

It is a matter of the heart. It presupposes and is rooted in love, the love of one another! And the love of one another is rooted in the love of God! And the love of God is love of GOD! And herein is love, not that we loved God, but that He loved us!

Therefore, love is also righteousness, holiness, truth. . . .

Without these there is no love; no love of God to us, no love of us to God, no love of one another. And without this love there is no peace; no peace with God, no peace in God toward us, no peace of us toward God, no peace between man and man, between group and group, between nation and nation. It is, and it must needs be, war!

There is no short-cut to peace!

The sole road hither is that of righteousness, truth, holiness, love, life. . . .

That road He travelled, the Prince of Peace, the Captain of our salvation!

Peace he made, first of all, with God. Everlasting peace, on the basis of an everlasting righteousness. For, voluntarily, in the obedience of love, He placed Himself under the vials of God's wrath in the hour of judgment; obediently He descended into the deepest woe and agony of death and hell to satisfy the unchangeable justice of God, thus to open the way for peace on the basis of God's own terms: His righteousness! And that peace He gives unto us. For, the Prince of Peace Who died to make peace was raised in peace, was glorified and exalted at the right hand of God to reign in peace and to overcome all the evil forces of war, was given the Spirit to realize that peace in the hearts of all His own. By that Spirit He leads us into His kingdom of peace with God, assures us of our reconciliation with God through His blood, removes the enmity against God that is in our hearts by nature, pours out in us the love of God, and causes us to sing with joy: "We, therefore, being justified out of faith, have peace with God through our Lord Jesus Christ!"

The Prince of Peace!

Through that peace with God we have peace with one another!

By nature we are war-makers. For we live in malice and envy and covetousness, are filled with pride and hate one another. But when the Prince of Peace reigns in our hearts by His Spirit and grace, we become makers of peace, love one another, humble ourselves, forbear one another and forgive one another, even as God for Christ's sake forgave us!

And through Him we have peace with all things!

For, having peace with God through our Lord Jesus Christ, we even now are assured that all things are ours and we are His and He is God's; and that He Who reconciled us with Himself through the death of His Son will surely cause all things to work together for our good.

And we look forward to the final kingdom of peace!

Then, in the new heavens and the new earth, in which righteousness shall dwell, God's tabernacle shall be spread over all!

The creature shall participate in the glorious liberty of the children of God!

And there shall be nothing that shall destroy in all God's holy mountain!

Blessed Prince of Peace!

Mighty Prince!

Might and power are, indeed, indispensable requisites for one who would change this war-torn world into a realm of everlasting peace!

And mighty He is!

The government is upon His shoulder! Authority and power have been conferred upon Him. By divine right He is and reigns as the Prince of Peace; by divine authority He comes into this world to claim it as His own possession; by divine appointment He battles His way into His dominion of peace, overcoming all the forces of evil, all the powers of opposition, all the principalities that make for war; and by divine ordination He reigns in His own, eternal realm of peace!

The government is upon His shoulder!

Ordained He was as the Prince of Peace from before the foundation of the world. And exalted He was, clothed with all authority and power in heaven and on earth, He now is at the right hand of God, still battling until all enemies of His peace-rule shall be subjected under His feet!

And He is strong to save!

Not only authority, the divine right to rule, has He, but also the power and strength to maintain and exercise that authority. Such was necessary. One that has authority must be strong. Strong in power and wisdom he must be. And this Prince of Peace must have power to stand and overcome alone! Alone against all! The powers of hell and of the world, of the devil and wicked men, of sin and death He must overcome! He must establish His dominion of peace by removing and overcoming the kingdoms of this world! And He must maintain, preserve and perfect that kingdom, and reign forevermore over all things!

And powerful He is!

For He is called The Mighty God! He is named The Everlasting Father! His name is, therefore, Wonderful! And He is justly named the Counsellor!

Mighty God is He, for this Prince of Peace is the eternal Son, coequal with the Father and the Holy Ghost, infinite in might as they are infinite in might, eternal as they are eternal, filled with all, with infinite wisdom as they have all wisdom and knowledge in themselves. And as such He is the Everlasting Father! Not, indeed, as if He were not distinct as Son from the Father, as the Second from the first Person in the Holy Trinity, but as *God*, as being one in essence and nature with the Father and the Holy Ghost, He is the Everlasting Father Himself, Whose image He is. In the Prince of Peace we see Jehovah, the God of our

salvation, the Father in heaven, come unto us! And, therefore, His name is truly Wonderful, for He is *our* Prince of Peace, nevertheless; God in the flesh, eternity in time, Creator in the creature, the Lord as servant, the Judge being judged, the Lord of life dying. . . .

His name shall be called Wonderful!

Mighty He is to save and to establish and maintain forever the kingdom of peace that was appointed Him!

And filled He is with all wisdom!

For, His name is Counsellor!

God of God in human nature, He has direct, inner contact with all knowledge and wisdom of the Father!

All the treasures of knowledge and wisdom are in Him!

And He counsels us in the way of peace!

Glorious Prince of Peace!

Gospel of joy!

Glad tidings of good things!

Let us rejoice as in the time of harvest, and be joyful as those that divide the spoil!

For the people that sat in darkness have seen a great light, and they that dwell in the land of the shadow of death, upon them the light shined!

For unto us a child is born! Unto us a son is given!

Born, yet given!

How could it be different? Is not His name Wonderful? He is, therefore, a child that is born of us. Born He is, not of the world, not of the seed of the serpent, but of us and unto us. For, He is of the woman's seed, in the line of Seth, according to the promise of Shem, of the seed of Abraham, out of the tribe of Judah, a branch of the royal tree of David, a root out of a dry ground, from the flesh and blood of the virgin Mary. Man of man, flesh and blood of our flesh and blood is He. Unto us a child is born!

Yet, though born of us, He is definitely given!

Unto us a son is given!

How could we, who are dead through trespasses and sins, enemies of God and of one another, who are forever making war, bring forth the Prince of Peace, Who knew no sin, though He came in the likeness of sinful flesh, Who was found without guile, though in all other respects He was like unto His brethren? And, what is more, how could we bring forth Him, that is mighty to save and to establish the eternal kingdom of peace, and Whose name is Wonderful, The Mighty God, The Everlasting Father, The Prince of Peace? . . .

He is given! Given of God!

Given through the Wonder of wonders, the Incarnation!

God's Son became our Child!

The Prince of Peace!

Glory to God!

Peace on earth!

EDITORIALS

Over Die Syllogismen

Onze lezers zullen er ook belang in stellen, om te weten, wat van Christelijke Gereformeerde zijde wordt geschreven tegen Dr. Schilder's beschouwing van het eerste der "Drie Punten". We laten daarom Ds. Zwier hier spreken, die bezwaar heeft tegen des professors voorstelling, als zou er in dat eerste punt een syllogisme liggen, een sluitrede, die logisch niet in den haak is.

Ds. Zwier schrijft als volgt:

Misschien dat ik het onjuiste in des professors exegese, alweer ten bate van onze eenvoudige lezers, met een voorbeeld het best duidelijk kan maken.

In het zendingsbevel, zooals ons dat in Markus 16:15 opgeteekend staat, lezen we: "Gaat henen in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan *alle creaturen*." En Paulus kon in zijn dagen reeds van dat Evangelie verklaren, dat het "gepredikt is onder *al de creature*, die onder den hemel is" (Col. 1:23).

Nu ga ik op mijn beurt met de syllogismen van Dr. Schilder ook eens aan het werk. Ik ga ook eens een syllogisme fantaseeren, dat heel logisch schijnt:

De hoofdstelling: Het Evangelie moet gepredikt worden aan alle creaturen.

De ondergeschikte stelling: De duivelen zijn creaturen.

Het besluit: Het Evangelie moet ook aan de duivelen gepredikt worden.

Maar ik geloof niet, dat Dr. Schilder mij dat zal willen toegeven!

Hij zal zeggen; neen, neen, ik kan dat niet met u eens zijn; er hapert iets aan uw hoofdstelling; gij vat die uitdrukking *alle creaturen* te absoluut op. In elken goeden commentaar op het Evangelie van Markus kunt ge lezen, dat die uitdrukking door het verband nader bepaald wordt, en dat we hier onder *alle creaturen* hebben te verstaan *alle menschen*, mogelijk met de bijgedachte: heidenen zoowel als Joden. De menschen worden hier creaturen genoemd, omdat Zij Gods schepselen bij uitnemendheid zijn. Van een prediking des Evangelies aan de duivelen is hier gansch geen sprake.

Ik ben het goed met den professor eens. Mijn syllogisme gaat niet op, omdat ik in de hoofdstelling de uitdrukking *alle creaturen* te absoluut opgevat heb. Ik heb het verband,

waarin die uitdrukking voorkomt, niet laten spreken, en daarom is mijn conclusie onjuist.

Welnu, zoo staat het ook met de syllogismen van den professor.

In zijn hoofdstelling: "God betoont een zekere gunst of genade aan Zijn schepselen in het algemeen," heeft hij het verband niet in aanmerking genomen. Hij vat die uitdrukking te absoluut op, als doelende op alle schepselen zonder onderscheid, en daarom is zijn conclusie onjuist.

Uit het eerste punt van Kalamazoo volgt dus geenszins, dat er een goede gezindheid Gods jegens de duivelen is.

Maar ik zal nog bewijs moeten leveren, dat het verband deze absolute opvatting van de uitdrukking "schepselen in het algemeen" be-
sluit buitensluit.

Dat is waarlijk niet zoo moeilijk.

Er staat immers, "dat er. . . een zekere *gunst of genade* Gods is, die Hij betoont aan Zijn schepselen in het algemeen."

Ik onderstreep de woorden *gunst of genade*, omdat daaruit duidelijk blijkt, dat hier bij het woord *schepselen* alleen aan redelijke schepselen, in casu aan menschen, gedacht moet worden.

Wij kunnen hier het Nederlandsch wel niet zoo mooi gebruiken, als men dat in Nederland kan, maar we weten toch ook in Amerika nog wel zooveel van het Nederlandsch, dat *gunst of genade* niet bewezen wordt aan zulke "schepselen" als planeten, oceanen, leeuwen, boomen, radiogolven, varkenstaarten, katten-darmen. . . en wat niet al.

Neen, lezer, ik spot niet. Dr. Schilder haalt al deze "schepselen" er bij (zie zijn artikel, de vorige week opgenomen), en dan betoogt hij, heel ernstig, dat men van deze "schepselen" niet zoo maar op den mensch of de menschheid kan concludeeren.

Alsof onze synode van 1924 zooiets gedaan of bedoeld had!

Had ze met haar uitdrukking 'schepselen in het algemeen' bedoeld op al, wat geschapen is, in den absoluten zin des woords, dan zou ze niet de woorden 'gunst of genade' hebben gebezigd, maar zou gesproken hebben van een zeker *welbehagen*, dat God in Zijn schepselen heeft.

We weten zeer wel, dat God met welgeval-
len gadeslaat al het creatuurlijke, voorzoo-
ver het creatuurlijk bleef, dus ook al die 'schepselen' die Dr. Schilder opsomt, en duizend andere meer.

Maar daar ging het niet over bij de vaststelling van het eerste punt van Kalamazoo.

Het ging niet over Gods *welbehagen* in al wat Hij geschapen heeft, maar over 'een zekere *gunst of genade*' jegens bepaalde schepselen. Alleen redelijke schepselen kunnen daarvan de voorwerpen zijn.

Had Dr. Schilder slechts gelet op het verband, dan had hij niet aan al die redeloze schepselen kunnen denken.

Maar de duivelen dan? Die zijn toch redelijke schepselen, juist zoowel als de menschen. Moeten we dan bij deze uitspraak der Synode ook niet aan duivelen denken?

Ik antwoord: Natuurlijk niet. Evenmin als we dat doen bij onze verklaring van het zendingsbevel in Markus 16:15. Niemand onzer aanvaardt de leer van Goethe, dat God de duivelen eigenlijk wel mag lijden.

Maar ook die gedachte aan de duivelen wordt door het verband ten eenenmale buitengesloten. We moeten het punt, waarover het gaat, duidelijk voor de aandacht houden. Het gaat in dit punt niet over duivelen, maar over menschen. Er wordt immers uitdrukkelijk gezegd, dat deze uitspraak der Synode raakt, 'de gunstige gezindheid Gods jegens de menschheid in het algemeen, en niet alleen jegens de uitverkorenen'.

Wie kan daarbij dan nog aan duivelen denken?

Er zit heelemaal geen syllogisme, zooals Dr. Schilder wil, in dat eerste punt. Er wordt geen conclusie getrokken, van het eene tot het andere. Er staat niet, dat "de gunstige gezindheid Gods jegens de menschheid in het algemeen" *volgt uit of blijkt uit* "een zekere gunst of genade, die Hij betoont aan Zijn schepselen in het algemeen." Stond dat er, ja, dan zou de professor gelijk hebben, dat er in dit punt van het eene tot het andere geconcludeerd wordt, dat we hier dus met een syllogisme te doen hebben.

Maar dat is het geval niet.

Een syllogisme stond de Synode hier heel niet voor oogen. Er zit in het minst geen conclusietrekking in dat eerste punt. Hier is geen hoofdstelling, geen ondergeschikte stelling, geen besluit. Niemand onzer heeft hierbij ooit aan een syllogisme gedacht.

We hebben hier niets anders dan een eenvoudige uitspraak, dat het *volgens Schrift en Confessie vaststaat*, dat er in God is een zekere genade, goedheid of gunstige gezindheid jegens de menschheid in het algemeen.

De Synode tracht dat niet te bewijzen met een syllogisme, het zij dan logisch of onlogisch.

Maar ze beroept zich op de Schrift en de Confessie.

* * * *

Hiermede meen ik duidelijk en afdoend aangetoond te hebben, waarom we de syllogismen van Dr. Schilder onmogelijk kunnen aanvaarden.

Ik vertrouw, dat hij zijn duizenden lezers in Nederland, die uit zijn artikel wel den indruk moeten gekregen hebben, dat het onze Synode van 1924 aan logisch inzicht ontbrak, met mijn antwoord in kennis zal stellen.

We stellen er prijs op, dat de uitspraak onzer Synode door de Gereformeerden in Nederland niet verkeerd begrepen wordt.

Het laatste stukje geef ik mede door, niet omdat het iets te maken heeft met de kwestie, maar omdat het toont, dat een mensch altijd geneigd is te verwachten, dat men hem beter zal behandelen, dan hij anderen behandelt. Naar den regel: "al wat gij wilt, dat u de menschen zullen doen, doet gij ook alzoo", kon Ds. Zwier dit vertrouwen, dat Dr. Schilder zijn lezers met Zwier's antwoord in kennis zal stellen, niet koesteren. Wat een door en door verkeerde voorstellingen heeft Ds. Zwier niet van ons gegeven aan zijne lezers. Maar nimmer stelde hij zijn lezers in kennis met ons antwoord. En wij stellen er evenzeer prijs op als hij, dat wij zuiver worden voorgesteld.

Doch dit tusschen twee haakjes.

Ik wil mij natuurlijk niet mengen in het debat tusschen Dr. Schilder en Ds. Zwier, ofschoon wij er ten nauwste in betrokken zijn. Het is den professor wel toevertrouwd om Ds. Zwier te antwoorden. Wij behoeven hem daarin niet bij te staan. Dit is dus niet de bedoeling van mijne opmerkingen.

En toch wil ik enkele opmerkingen maken.

In de eerste plaats meen ik, dat bovenstaande regelen van Ds. Zwier de zaak heel wat verhelderen, en ook de bespreking der kwestie door Dr. Schilder heel wat kan beperken. Ik meen te weten, dat Dr. Schilder, wien het, dit moet men wel voor de aandacht houden, niet te doen is om debat maar om heeling der breuke, die hier geslagen werd, meent, dat een stap in de richting van hereeniging kon worden gedaan, indien het eerste punt zoo zou worden gewijzigd, dat het, inplaats van te spreken van eene *gunstige gezindheid* jegens de *menschheid* in het algemeen, zou gewagen van Gods *welbehagen* in het geschapene.

Dit is thans afgesneden.

Niet alleen is het thans wel duidelijk, zooals het ons altijd wel bekend was, dat dit niet de beteekenis is van het eerste punt, en dat het heel niet in de bedoeling lag van de Synode van 1924 om zooiets te zeggen, maar ook wordt het hoe langer hoe duidelijker, dat het niet in de bedoeling ligt van de leiders der Christelijke Gereformeerde Kerken, om dat eerste

punt in dier voege te wijzigen.

Daarover behoeft dus niet te worden gesproken.

Dr. Schilder kan zich die moeite besparen.

En het is ook voor ons en onze zaak van belang, dat de dingen nog eens weer goed duidelijk gezegd worden. Men kan ons dan niet in de schoenen schuiven, dat wij dat eerste punt altijd verkeerd voorstellen.

Eerst kwam de vraag op (van de zijde van Dr. Schilder): behoort *gezindheid* bij de eigenlijke uitspraak van de Synode, ja dan neen? Er was reden voor die vraag, want in de uitspraak als zoodanig komt de uitdrukking *gezindheid* niet voor, wel in den aanhef van het eerste punt. Men kan het Dr. Schilder niet wijten, dat de eindelijke formuleering van het eigenlijke punt, waarom het ging, zoo dubbelzinnig werd. Daarover heeft Ds. Zwier lange artikelen geschreven in antwoord. Eerst wist hij het ook niet, wat de Synode bedoelde. Zelfs kon geen Synode met zekerheid zeggen, wat de Synode van 1924 had bedoeld. Maar het draaide toch ten slotte hierop uit, dat Ds. Zwier zeer zeker was, dat de Synode had gesproken van een ZEKERE gezindheid Gods.

Nu hebben we weer in helderheid gewonnen. Dr. Schilder schreef: een logische fout: de Synode redeneerde vanuit de stelling, dat er een gunstige gezindheid Gods jegens de schepselen in het algemeen is, tot het besluit, dat er eene gunstige gezindheid Gods jegens de menschheid in het algemeen is. En Zwier komt hem tegen met: "mis, professor! Ge leest niet goed. 'Schepselen in het algemeen' is 'mensen'." En weer zeggen we: men kan het Dr. Schilder niet wijten, dat het eerste punt ten slotte zoo ongelukkig geformuleerd werd. Wie ziet dat nu ook zoo maar, dat "schepselen in het algemeen" *alle mensen* bedoelt? O, zegt Ds. Zwier, maar dat is wel duidelijk uit dat "*gunst of genade*", want die termen kunnen alleen gebruikt worden van redelijke schepselen. En hier heeft Zwier abuis, en gaat hij tegen de Schrift in, zooals ik hem wel bewijzen zal, indien Dr. Schilder het niet doet.

Maar dat is weer heel wat gewonnen. Als het eerste punt duidelijk uitsprak, wat het bedoelde (volgens Ds. Zwier), dan zouden we lezen: *er is een zekere gunst of genade Gods jegens alle mensen*.

Maar de zaak is nog meer verhelderd.

Dat zeer onzekere ZEKERE, waarvan Ds. Zwier in andere artikelen gewaagde, is ook lang niet zoo onzeker meer. Ge moet althans oppassen, dat ge die *gunst of genade* met geen vinger aanroert. Het is niet hetzelfde als Gods *welbehagen* over het geschapene. Daarvan is ze scherp onderscheiden, deze genade. Het is bepaald: *genade voor alle mensen*.

Zoo komen we verder.

Ds. Zwier moet nog een stap verder doen.

Want het ging in 1924 niet over Gods genade over alle schepselen; het ging ook niet over Gods genade over de menschheid in het algemeen; het ging ook niet over Gods genade over *mensen als mensen*; het

ging zelfs niet over Gods genade over zondaren en goddeloozen; maar het ging zeer scherp en belijnd over Gods genade jegens *verworpen goddeloozen*.

Nu is het wel wat ongelukkig uitgedrukt. Als men wil zeggen: "er is eene gunstige gezindheid Gods jegens verworpen goddeloozen", en men zegt dan ten slotte: "er is een gunst of genade jegens de schepselen in het algemeen", dan behoeft men waarlijk niet meer zoo voornaam te doen tegenover iemand, die verkeerde syllogismen vindt. Maar laat mij opmerken:

1. Dat het waarlijk de bedoeling is van het eerste punt om te spreken van eene genade Gods jegens verworpen goddeloozen, is duidelijk uit de historie van de formuleering van het eerste punt. De commissie van praeadvies begon dit punt wel te gieten in den vorm van een syllogisme, namelijk als volgt:

a. De Schrift spreekt van Gods genade aan goddeloozen.

b. Verworpenen zijn goddeloozen.

c. De Schrift spreekt van Gods genade jegens verworpenen.

De logische fout in deze sluitrede is eenigszins anders dan die, waarop Dr. Schilder wees. Ze bestaat in de verwisseling van de termen "goddeloozen" en "verworpenen".

Maar dat dit syllogisme in de formuleering van de commissie lag, valt niet te ontkennen. Zij sprak uit, dat onder hen, die de Schrift als "onrechtvaardigen" en goddeloozen" bestempelt, *natuurlijk* (dus met logische noodwendigheid) ook de verworpenen begrepen zijn.

Als ge dus het eerste punt in zijn finale formuleering leest, dan is Dr. Schilder nog niet zoo ver mis, als hij er een logische fout in ziet.

2. Dat die finale formuleering metterdaad niet het gevolg is van logische redeneering. Daarin heeft Ds. Zwier gelijk. Ze is het gevolg van eene poging tot camouflage. Die uitspraak, dat God genadig is jegens verworpenen, wilde er niet door. Ze was te grof. En toen heeft iemand, of hebben een paar leden der Synode, in de pauze-dagen van 3 Juli tot 7 Juli, eindelijk de formuleering gevonden, die door de Synode werd aanvaard. *Verworpenen* werd nog altijd bedoeld. Wie het eerste punt met al den aanhang van hetzelfde goed leest, kan dat ook wel zien. Maar *schepselen in het algemeen* werd gezegd. Daardoor kreeg dat eerste punt zulk een onschuldigen schijn, en bevat het toch zulk een grove, fundamentele dwaling.

Want *verworpenen* wordt nog altijd bedoeld!

We winnen dus aan helderheid.

En daarvoor ben ik dankbaar.

H. H.

CLASSIS EAST

will meet in regular session D. V., Wednesday morning, January 3, 1940, at 9 o'clock, in the basement of the First Protestant Reformed Church.

D. JONKER, Stated Clerk.

Dr. Schilder's Antwoord Aan Ds. Zwier

(Vervolg)

"Uitgaande van de door mij, en ik weet zeker, ook door Ds. Hoeksema, en ons allen aanvaarde stelling, dat God Zijn eigen werk liefheeft, het kreuuurlijke zoover het kreuuurlijk bleef, liefheeft, zijn we, denk ik, allemaal bereid, te verklaren: God heeft grootelijks lief ALLE KREUURLIJKHEID, waar ze is, en in wien ze is, ook in den dronkaard, den antichrist, den duivel. Maar de mensch, de duivel, is meer dan "bloote" "kreuurlijkheid"; en zijn ambt is niet een ding van secundaire beteekenis, dat voor de "gezindheid" aangaande den DRAGER (eventueel: schender) van het ambt er niet op aankomt, of daarvoor indifferrent is. Derhalve: we probeeren het maar niet, Gods gezindheid over de "natuur" zoo maar over te dragen op de DRAGERS van die natuur, en de DRAGERS van het ambt, dat hen verplicht, met die natuur dit en dat te doen tot eer van God."

Wij mogen in dit verband herinneren aan hetgeen we reeds vóór de Kalamazoosche Synode van 1924 schreven:

"Een der eerste vragen, die in verband met de Gemeene Gratie aan de orde wordt gesteld, is wel: Is er een genade, die buiten Christus om, aan verkorenen en verworpenen beiden geschonken wordt? Ter scherper belijding diene het volgende:

"a. Allereerst diene men wel in het oog te vatten, dat het er niet over gaat of God ook thans al Zijne schepselen liefheeft. Hierover zijn we het wel eens. Van onzen kant wordt daar juist nadruk op gelegd daar het onze beschouwing is, dat het Noachietisch verbond, dat alle schepselen omvangt, wel degelijk zeer wezenlijk het verbond der genade is. De Heere bemint al de werken Zijner handen, draagt die ook tijdelijk en zal die straks ook met de kinderen Gods verheerlijken en doen deelen in hunne vrijheid.

"b. Ook kan men de vraag niet zóó veranderen, dat ze een kwestie wordt van Gods gunst over onbekeerden. Ook dit is gedaan, doch met het zeer natuurlijke gevolg, dat de zaak, waarom het gaat, steeds duisterder wordt. het gaat niet aan, om 'verworpenen' of ook 'godeloozen' even te vervangen door 'onbekeerden'. De reden hiervoor is duidelijk voor ieder. onbekeerden kunnen zeer wel verkorenen zijn, verworpenen niet. Van onbekeerden zonder meer gaat het niet aan te zeggen, dat God ze in Zijn eeuwig raadsbesluit haat, van de verworpenen wel. Ook zóó mag de vraag dus niet worden gesteld.

"c. In de derde plaats is het misschien ook niet overbodig om nog eens te herhalen, dat de vraag ook niet loopt over de kwestie of God nog goede gaven schenkt aan alle menschenkinderen. Sommigen der broederen schrijven altijd nog blijkbaar met deze gedachte voor

den geest. En dan stelt men het voor alsof het onze beschouwing zou zijn, dat er niets goeds meer in de wereld ware. Dat hebben we niet alleen nooit beweerd, maar altijd ten stelligste tegengesproken. Wij hebben steeds gezegd, dat in deze bedeeling verkorenen en verworpenen alle dingen opzichzelf gemeen hebben. En dat niet alleen zoo, dat de verworpenen ook van God ontvangen regen en zonneschijn, geld en goed, gave en talent; maar ook zóó, dat de verkorenen ook deelen in het lijden dezès tegenwoordigen tijds. Gods volk torst tijdelijk ook het lijden, dat om der zonde wil door gansch de schepping gedragen wordt.

"d. Het gaat louter en alleen over de vraag, of beiden verkorenen en verworpenen in dit leven, in en met al die dingen, die ze gemeen hebben met de verkorenen, ook van God genade ontvangen. En dat wel in tweeërlei zin. In de eerste plaats geldt het de vraag of God in deze bedeeling den verworpenen genadig, gunstig gezind is, en hun in Zijne gunst al deze dingen schenkt. En in de tweede plaats of God in en door die dingen ook metterdaad een genadewerking op de verworpenen doet uitgaan, zoodat de dingen in wezenlijken zin hun tot zegen zijn. Dit laatste, en dan wel zoo scherp genomen, beweren zij, die de algemeene genade meenen te moeten verdedigen. Wij ontkennen dit."

Nu had de Synode al deze materie in haar bezit. We mogen veronderstellen, dat zij, tenminste hare commissie, dit ook alles heeft onderzocht. Als we dit voor de aandacht houden, dan lijdt het geen twijfel, of de synode heeft wel zeer bepaaldelijk bedoelen uit te spreken, dat God gunstig gezind is jegens, en zegent, de verworpen godeloozen. Onze beschouwing, ook zooals we die boven omschreven en bepaalden, heeft zij wel bewust veroordeeld. ("Langs Zuivere Banen", pp. 11, 12).

Dr. Schilder schrijft ten slotte:

"Ik zou het over Schriftuurplaatsen hebben, en kijk, zal men zeggen; inplaats daarvan komt er wat over syllogismen.

"'t Is Waar; maar ik had het noodig. Want de exegese van Schriftuurplaatsen, en de verwerking van het langs dien weg gevonden Schriftmateriaal, mag nooit overtreden tegen Gods denkwetten, ook voor de logica. God verbreekt wel onze denkwetten, maar nooit Zijn eigen denkwetten. Met andere woorden: vóórdat we ook maar één bijbelplaats gaan bezien, moeten we eerst ons goed doordringen van wat hierboven werd gezegd. Schriftuurplaatsen spreken niet de taal der wetenschap, ook niet die der logica. Maar ze binden wel alle wetenschap; en de inhoud der Schrift, goed uitgelegd, en samgevoegd, zal altijd verdragen met goede wetenschapsresultaten."

"1) Tenzij wij de uitspraak niet meer ernstig nemen. Als on-

der "schepselen" bedoeld zal zijn alle concrete schepselen, dan zou reeds geleerd zijn, dat God de duivelen wel mag. Wijsheid van Goethe."

Wie dit laatste goed verstaat zal ook niet meer spreken van "die ongelukkige menselijke logica".

H. H.

Dr. Schilder Over De Bewijzen Voor Punt I

We zullen ook in ons blad overnemen, wat Dr. Schilder in *De Reformatie* schrijft over de teksten, die door de Synode van 1924 werden aangevoerd als Schriftuurlijken bewijsgrond voor de stelling in het eerste Punt uitgesproken.

Door den oorlog komen de nummers van *De Reformatie* wel een beetje ongeregeld over. Soms moeten we enkele dagen wachten op een nummer, dan weer ontvangen we twee tegelijk. De laatste twee nummers ontvingen we zelfs in omgekeerde orde. Eerst kwam nummer vijf, en een week later bracht de post ons nummer vier. Maar we hebben tot nog toe geen nummer gemist. Wat we hieronder weergeven is uit No. 4:

"In het voorgaande artikel lieten we uitkomen, dat het "eerste punt" van de synode van Kalamazoo, gelezen onder de vooronderstelling, dat het begrip der "gunstige GEZINDHEID Gods jegens de menschheid in het algemeen" er essentieel toe behoort, ons onaannemelijk is. We wezen aan, dat het logisch geen eenheid is, en als uitwerking van een verzwegen syllogisme niet te handhaven is. En we besloten verleden week met de opmerking, dat dit reeds aanstonds heel wat te zeggen heeft voor het Schriftonderzoek. Als ons "Schriftonderzoek" tot resultaten leidt, die logisch niet te houden zijn, dan kunnen we er zeker van zijn, dat ons onderzoek niet juist geweest is. We kunnen een uitlegkundige fout gemaakt hebben. We kunnen ook de hermeneutische regelen hebben geschonden, en dus verzuimd hebben, "Schrift met Schrift te vergelijken", en alsdan willekeurig te werk zijn gegaan, d.w.z. alleen die Schriftplaatsen bijeengegaard hebben, die ons een goed draagvlak leken voor beschouwingen, die we toch al van plan waren te verdedigen, voordat we de Schrift "onderzoekend" naderden.

Thans, in ons tweede artikel, zullen we iets nader hebben in te gaan op het geleverde Schriftbewijs zelf. We herinneren er aan, dat de synode van Kalamazoo in haar eigen uitspraak wel geen Schriftmateriaal heeft

opgenomen, doch wel daarnaar uitdrukkelijk verwezen heeft. Op de bekende uitspraak liet ze o.m. volgen: "dit blijkt uit de aangehaalde Schriftuurplaatsen". Dat moet wel slaan op de Schriftplaatsen, waarbij de rapporterende commissie den vinger had gelegd, en die de synode nu heeft overgenomen, als, tenminste globaal genomen, genoegzaam bewijs voor de bewering, dat God een gunstige gezindheid koestert jegens de menschheid in het algemeen. Onnoodig te verzekeren, dat we én hier én in het vervolg nu steeds onderstellen, dat die gunstige gezindheid inderdaad behoort tot de synodale uitspraak.

Welke plaatsen zijn vermeld? En wat bewijzen ze?

De eerste is Ps. 145:9. Noordt zij vertaalt:

Goed is de Heere jegens allen

en zijn erbarmen strekt zich uit over al zijn werken.

De uitlegging van den vertaler komt hierop neer:

"Aanknoopend aan Exod. 34:6 laat hij (de dichter) nu den rijkdom zien der zelfopenbaring des Heeren, zooals die in Israëls geschiedenis naar voren treedt: zijn genade en erbarmen, zijn lankmoedigheid en groote goedertierenheid, waardoor Hij altijd weer de zonde vergeeft, de schuld uitdelgt (vs. 8).... Maar, zoo haast de dichter zich nu er aan toe te voegen, "die goedheid des Heeren beperkt zich in haar openbaringswerkzaamheid niet tot Israël. Haar werkingskring omvat zijn gansche schepping en al zijne werken ervaren den rijkdom van zijn dagelijksch erbarmen (vs. 9). Daarom mogen ze Israël niet alleen laten staan bij het bezingen van deze wondere deugden des Heeren, maar moeten ze mede instemmen met de lofprijzing van zijne gunstgenooten...."

Ongetwijfeld ligt in deze uitspraak de erkenning, dat de God van Israël, Jahwe, die eeuwig leeft, en die in tegenstelling met de afgoden werkelijk bestaat, zijn schepselen in stand houdt, met welgevallen zijn eigen werk aanschouwt, en ondanks de kromme sprongen, die in deze wereld gemaakt worden, toch aan het menscheijk leven zijn ontwikkeling geeft. Een ontwikkeling, die zich aansluit bij wat er is, en door God onderhouden (geconserveerd) is; die dus ook zelf weer de in de schepping van God's wege gelegde mogelijkheden tot ontwikkeling brengt, en aan den dag laat komen, en zoo aan de menscheijke existentie het vreugdegevoel schenkt van er te zijn, en te worden versterkt.

Maar dat is nog geen wetenschappelijke uitspraak over Gods gunstige gezindheid jegens de menschheid in het algemeen. In de gezindheid komen Gods gedachten, die ik in zijn werken nimmer adaequaat uitgedrukt vindt, tot haar eenheid terug; daarin ontmoet de ééne de andere. In de gezindheid als ondeelbare eenheid komt naar voren toe niet alleen Gods welbehagen in het kreatuurlijke leven als kreatuurlijk, en voorzoover kreatuurlijk gebleven, aan den éénen

kant, maar ook zijn beoordeeling van wat de menschen als trouwe dan wel ontrouwe ambtsdragers hebben gedaan in en met die kreaturelijkheid.

Welnu, is het juist voor wat die gezindheid betreft, niet betekenend, dat Noordt zij in vs. 9 een aanknooping aan en uitbreiding van den inhoud van vs. 8 ziet, en dat hij bij vs. 8 aantekent, dat de dichter zich aansluit bij Exod. 34:6? Straks zullen we zien, dat de synode ook op Lucas 6:35, 36 zich beroept. Welnu, De Zwaan in zijn uitleg van Lucas 6:36 verwijst ook naar Exod. 34:6. Daar lezen we vertaling dr. Gispén):

‘En de HEERE ging aan zijn (Mozes’) aangezicht voorbij en de HEERE riep: ‘HEERE, God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van goedertierenheid en trouw, goedertierenheid bewarende aan duizenden, schuld en misdaad en zonde vergevende, maar Hij laat zeker niet ongestraft, zoekende de schuld der vaders aan de kinderen en aan de kinderen der kinderen, aan de klein- en aan de achterkleinkinderen.’

In deze verzen is het opmerkelijk, dat niet een menschenkind over God, doch dat de Heere zelf over zichzelf spreekt. Hier wordt dan ook de gezindheid Gods openbaar: het blijkt niet “in abstracto” over een menschheid “in het algemeen”, of zelfs over een verbondsgemeente “in het algemeen” “een zekere” gezindheid te zijn, doch de zelfaankondiging des Heeren verbindt de goedertierenheid aan de rechtvaardigheid, en het loon aan de straf, en de zelftrouw in het uitkeeren van beloofden zegen aan de zelftrouw in het uitkeeren van de gedreigde straf. Prof. Böhl moge de neiging verraden, uit deze plaats af te leiden, dat Gods genade en lankmoedigheid “het wint van Gods straffende gerechtigheid”, maar in den tekst staat daarvan niets.

Conclusie: in Ps. 145:9 ligt geen bewijs voor punt 1 als hierboven afgegrensd.”

De lezer houde voor de aandacht, dat Dr. Schilder vooral bezwaar heeft tegen de idee eener gunstige *gezindheid* Gods jegens de menschheid in het algemeen. Bij het verklaren der synodale teksten plaatst hij zich dan ook telkens alleen voor de vraag: leeren ze zulk eene *gezindheid*?

Hooren we hem verder:

“De tweede geciteerde plaats is: Matth. 5:44, 45. Vertaling Van Leeuwen:

‘Maar ik zeg u: hebt uwe vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen, opdat gij u kinderen moogt betoonen (betoonen, zoo ook H. N. Ridderbos, Bergr., 135) van uwen Vader, die in de hemelen is; want Hij laat zijne zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.’

Nu wordt volgens H. N. Ridderbos (a.w. 264) in deze plaats door den Heiland aan de bekeerden (Rid-

derbos, 134/5) de eisch van zelfverloochening gesteld. Daarin moeten zij dus hun eerste begeerten en opkomende gedachten verdringen, zichzelf verloochenen, hun eerste gezindheid ten aanzien van de konkrete vijanden, gelijk ze op het oogenblik zijn en optreden, derhalve niet in rekening doen komen, maar haar verhinderen voort te varen tot de haar goeddunkende praxis. Hun gezindheid van afkeuring en toorn over de vijanden mogen ze niet aan den dag doen treden in met haar overeenkomstige daden van straf, of wraak.

In dezen eisch wordt dus de gezindheid van den discipel, zoover ze den tegenstander in diens momenteele qualiteiten en handelingen betreft, juist niet openbaar in de uiterlijk waarneembare daad, die hij doet ten aanzien van zijn vijand. Zijn gezindheid jegens den HEERE, die moet daarin uitkomen. Om Gods wil heeft hij onrecht te vergeven, en den vijand op te nemen in den kring, binnen welken Hij Zijn weldadigheid bewijst. Als wij spreken van verbergendheid der gezindheid, althans van verloochening daarvan, beteekent dat natuurlijk geen huichelarij. Integendeel; want a. de gezindheid van gehoorzaamheid aan den Heere moet den andere overheerschen; en b. de tegenstander van nu kan een kind des Heeren zijn, kan het in alle geval worden, de discipel weet ook zelf zondaar te zijn; en dat alles komt mee in rekening bij zijn hier vereischte daad. Alleen maar: de gezindheid, die in zijn hart ten aanzien van den konkreten mensch met zijn konkrete daad van vijandschap en zelfs vervolging leeft, die moet niet in de daden, in zijn “houding” uitkomen. Daarin moet uitkomen hoe hij tegenover den HEERE staat. En zeker is die gezindheid (jegens den Heere) geen tegenstelling met den toorn over de zonde, noch met de uitdrijving, op 's Heeren bevel, van kerkvervolgers (Gal. 4:30), noch met den lateren jubel over Gods recht in den ondergang van Zijn haters.

Indien nu deze plaats reeds voor wat de gezindheid van den discipel jegens zijn vervolger betreft, een daad verlangt, waarin die gezindheid niet uitkomt, maar moet verloochend worden, voorzoover ze n.l. wijken moet voor een betere, hoe kan men dan uit deze plaats een bewijs halen voor Gods gezindheid jegens bozen en goeden? Hij geeft over beiden regen en zonneshijn. Geen wonder ook. Dat deed eveneens de heer uit de gelijkenis, die tot zijn knechten zei, dat ze het kaf vooral niet mochten weghalen uit den akker, uit het koren vandaan. Hij gaf aan dat kaf regen en zon, den heelen zomer. Haar hoe hij over dat kaf verder dacht? Wel, hij zou het straks met vuur verbranden. De daad van regen en zon geven was geen openbaring van vriendelijke gezindheid speciaal tegen dat kaf. Ze was slechts openbaring van de gezindheid van den heer van het land tegenover hem zelf: hij zou zichzelf niet verloochenen, ook niet in de liefde voor het koren, dat schade zou belopen als de haastige knechten hun zin kregen. Maar wat voorts die gezind-

heid van den heer ten aanzien van het kaf was, kon niemand weten, dan hij zelf en degene, wien hij het wilde openbaren. Wien mijn God vandaag conserveert, dien moet ik niet van de conserveering willen uitsluiten. Alleen door voor mijn deel mee te helpen aan de conserveering, blijf ik zoon van mijn Vader, mijn gedrag naar Hem bepalende, en mijn gezindheid voorts richtende op Hem, die mij geen uitsluitel geeft omtrent zijn gezindheid jegens A of B, of jegens het korenveld (met inbegrip van kaf) "in het algemeen", of "de menschheid in het algemeen".

Conclusie: in Matth. 5:44, 45 ligt geen bewijs voor punt 1 als hierboven afgegrensd."

Het wil mij nog altijd voorkomen, dat het in geen geval op gaat, om uit de *gemeenheid* van regen en zonneshijn over rechtvaardigen en onrechtvaardigen, waarop deze tekst wijst, te concludeeren tot de *algemeenheid* van Gods liefde. Dit deed *implicite*, zonder opzettelijke exegese te leveren, de Synode van Kalamazoo wel. Haar redeneering is als volgt:

1. Regen en zonneshijn worden hier voorgesteld als een bewijs van Gods liefde tot rechtvaardigen en onrechtvaardigen.

2. Nu regent het en gaat de zon op over *alle* rechtvaardigen en *alle* onrechtvaardigen, waaronder ook de verworpen vijanden Gods begrepen zijn.

3. God heeft dus *al* Zijne vijanden lief, ook de verworpenen.

Hoe gevaarlijk deze redeneering is, blijkt wel uit het feit, dat de Synode dezelfde lijn van argumentatie volgde met betrekking tot de prediking des Evangelies, als volgt, namelijk:

1. De prediking des Evangelies is een blijk van Gods genade jegens degenen tot wie het komt.

2. De prediking des Evangelies komt tot alle menschen zonder onderscheid, verkorenen en verworpenen.

3. God is dus door de prediking des Evangelies genadig aan verworpenen zoowel als aan verkorenen.

Nu hebben we er meermalen op gewezen, dat deze verklaring van den tekst uit Matt. 5, niet opgaat. In de eerste plaats bewijst ze te veel: God heeft *al* Zijne vijanden lief. Heel de Schrift leert ons maar al te duidelijk, dat dit juist *niet waar* is. Er zijn ook vijanden, die God haat en verdelgt, ook door regen en zonneshijn. Men kan wel volstandig weigeren om met heel de rest van de Schrift te rekenen. Maar ik houd vol, dat, wanneer heel de Schrift ons leert, dat God niet *al* Zijne vijanden liefheeft, de plaats in Matt. 5 niet *kan* leeren, dat Hij wel *al* Zijne vijanden liefheeft. Grond voor deze bewering: God spreekt Zichzelf niet tegen. In de tweede plaats strijdt deze verklaring ook tegen het verband. Het verband wil, dat wij *onze* vijanden liefhebben, zooals God *Zijne* vijanden liefheeft. Nu wil dit in de eerste plaats reeds zeggen, dat wij ze moeten liefhebben, *niet als vijanden*

Gods ("Zou ik niet haten, Heere, die U haten?"), maar als *onze* vijanden, als degenen, die ons kwaad doen, vervolgen en vloeken. God heeft ook niet Zijne vijanden *lief als Zijne vijanden*, maar als geliefden in Christus, naar de verkiezing. Het wil in de tweede plaats ook zeggen, dat wij die vijanden moeten liefhebben *ten einde toe*, hen moeten *zegenen*, voor hen *bidden*, hen moeten *redden*, van het verderf, zooveel als in ons is. (We moeten b.v. niet maar een beetje gemeenegratie-bal met hen spelen in deze wereld etc.). Want zoo heeft God ook Zijne vijanden lief. Hij redt hen van het verderf, zegent hen, geeft hun het leven. In de derde plaats leert de tekst zelf ook niet, dat God *al* Zijne vijanden liefheeft, en zelfs *zegt* de tekst niet, dat God de zon doet opgaan en het laat regenen over *alle* boozen en goeden. Ook al is dit opzichzelf genomen duizendmaal waar, toch *zegt* de tekst dit niet, en ligt het ook niet in des Heilands bedoeling om dit te zeggen. Hij wil wijzen op het *gemeene*, niet op het *absoluut algemeene* van regen en zonneshijn. In deze wereld van gemengd samenleven van boozen en goeden, waarin vele boozen, die verkoren maar nog niet geroepen zijn, voorwerp zijn van Gods liefde, doet Hij Zijn zon opgaan over boozen en goeden zonder onderscheid. En daarin moogt ge een beeld zien van Zijne liefde tot Zijne vijanden, maar geenszins tot *alle* Zijne vijanden.

Zoo is onze verklaring van dezen tekst.

Nu wenschte ik wel, dat men van Christelijke Gereformeerde zijde eens ernst maakte met dezen tekst, en eene verklaring bood, die rekening hield met alle bovengenoemde factoren: de leer der Schrift, het verband, den tekst zelf. Tot nu toe deed men weinig meer dan den tekst aanhalen en beweren, dat hij zoo duidelijk "gemeene gratie" leert, dat zelfs een kind het wel kan verstaan. Door zulk eene methode start men eenvoudig over alle moeilijkheden heen en kan men de Schrift alles laten zeggen.

Doch geven we ook nog het slot van Dr. Schilder's artikel hier weer:

"De derde tekst is Lukas 6:35, 36. Vertaling De Zwaan:

'Gij echter moet uwe vijanden liefhebben en goeddoen en leenen zonder te wanhopen, en groot zal uw loon zijn, en gij zult zonen wezen des Allerhoogsten, want hij is mild over de ondankbaren en boozen. Weest ontfermers, gelijk uw Vader een ontfermer is.'

Hier wordt dus gezegd, dat de Vader mild, "chrestos" is jegens ondankbaren en boozen. Ook in 1 Petr. 2:3 wordt het woord "chrestos" gebruikt in betrekking tot God, in een zinspel op Ps. 34:9: smaakt en ziet, dat de Heere goed is. In het woord van 1 Petr. 2:3 "is dus sprake van het met blijdschap ervaren hebben

van Gods goedheid.... De vraag is, wat dit woord hier beteekent.... Nu meenen sommigen, dat dit woord hier den zin heeft van zoet, liefelijk. En zij willen daarbij dan nog denken aan de melk (uit vs. 2, K. S.) en oordeelen, dat de Heere thans nog als de melk gedacht wordt, Wiens zoetigheid of liefelijkheid de geadresseerden gesmaakt hebben. Doch vooreerst geeft vs. 34:9 niet zulk eene voorstelling. In de tweede plaats heeft "chrestos" in het N. T. elders eenen anderen zin: Matth. 11:30; Luc. 5:39; 6:35; Rom. 2:4; Eph. 4:32; en vgl. 1 Cor. 15:33. Als afgeleid van "chraomai" beteekent het eigenlijk: bruikbaar. En zoo krijgt het ook de beteekenis van vriendelijk.... De Heere wordt hier "chrestos" genoemd, omdat Hij in zijne vriendelijke goedheid deze verlossing bereidde, en deze geestelijke melk of voeding gaf te genieten" (Greijdanus, Komm. 1 Petr. 90).

Hier is dus sprake van vriendelijkheid in het betoon van verlossende genade.

Aan deze verlossende genade is geloof gehecht.

Door het geloof hadden de aangesprokenen Gods beloften aangenomen, en waren ze verzekerd van de aan hen geschiede vervulling daarvan. DOOR HET GELOOF hadden zij dus de hun overkomen weldaden leeren zien als bewijs van vriendelijke gezindheid. Niet de bloote feiten, maar het WOORD, door het geloof aanvaard, had hen in hun geval van de gezindheid Gods overtuigd. Neem dat geloof aan het Woord weg, en Gods gezindheid ware hun meteen weer onzeker geworden.

Hoe staat het nu in dezen met Lucas 6?"

Deze vraag beantwoordt Dr. Schilder in No. 5 van *De Reformatie*. En om niet teveel plaatsruimte aan dit onderwerp te wijden, zullen we hierop een volgende maal de aandacht onzer lezers vestigen, D. V.

H. H.

Op Het Fundament Der Apostelen

Christus is dus de Koning Zijner Kerk. De Kerk heeft niet vele meesters en vele koningen, maar één Koning, en allen, die tot de Kerk van Christus behooren zijn gelijkelijk aan Zijn koninklijke macht en wil onderworpen. En Hij regeert Zijne Kerk door Zijn Woord en Geest. En Hij doet dat van uit den hemel. Zooals we zagen, is de Kerk centraal in den hemel. In de nieuwe bedeeing is Jeruzalem niet meer op aarde, maar in den hemel. Jeruzalem, dat boven is, is onzer aller moeder. Daar is de tempel en het binnenste heiligdom, daar is de tabernakel Gods, daar is de berg Sions en de troon Davids, daar is Christus aan de rechterhand Gods verhoogd, zittende in den troon

des Vaders. En daar regeert Hij over de geesten der volmaakt rechtvaardigen. Maar vandaar regeert Hij ook over Zijne Kerk op aarde. Want ofschoon de Kerk centraal in den hemel is, ze is ook op aarde. Op aarde wordt ze aldoor vergaderd, van geslacht tot geslacht, totdat de volheid der uitverkorenen zal zijn ingegaan. Dan zal het nieuwe Jeruzalem uit den hemel op de nieuwe aarde neerdalen en de tabernakel Gods zal bij de menschen zijn.

Nu wordt op aarde die ééne, heilige, katholieke, hemelsche Kerk die haar eenheid heeft in den éénen Koning, en in het ééne Hoofd Christus, vergaderd in en vertegenwoordigd door verschillende gemeenten. En ofschoon de eenheid van Christus' lichaam over heel de wereld ongetwijfeld ons den eisch stelt, om ook als afzonderlijke gemeenten op aarde zooveel mogelijk die eenheid te openbaren, toch kan er geen twijfel aan bestaan of het is de wil van Christus, dat elk dier gemeenten op aarde afzonderlijk autonome openbaringen zouden zijn van de ééne Kerk, en ieder op zichzelf het lichaam van Christus op aarde zou vertegenwoordigen. Het is wel een schoon ideaal, om ook op aarde de Kerk als één instituut over heel de wereld tot openbaring te brengen, en om één vertegenwoordiger van het ééne koningschap van Christus over die ééne Kerk op aarde te stellen en te eerbiedigen, zooals Rome dat wil, maar uit de Schrift is het wel duidelijk, dat het alzoo niet is geweest de wil van Christus. Historie is wel, dat het evangelie verkondigd werd vanuit Jeruzalem in geheel Judea en Samaria en tot het einde der wereld, en dat ook te Jeruzalem de eerste Christelijke Kerk tot openbaring kwam; maar ook is het feit, dat de apostelen voorts overal, waar ze het Woord verkondigden en Christus door Zijn Woord de Kerk vergaderde, gemeenten stichtten, die als autonome openbaringen van het lichaam van Christus werden beschouwd en behandeld. Die afzonderlijke gemeenten waren geen verdere uitbreidingen van de ééne gemeente te Jeruzalem, noch ook van de kerk te Antiochië, maar werden zelfstandig geïnstitueerd, ontvingen haar eigen ambtsdragers, ouderlingen en diakenen, bedienenden zelf het Woord, oefenden tucht uit over haar leden en verzorgden haar eigen armen. Van hogere besturen was geen sprake. Zelfs was er in de apostolische periode nog geen sprake van meerdere vergaderingen, classicaal of synodaal. Wel gevoelden die verschillende kerken zich één en saamhoorig, wel deden ze ook dingen gezamenlijk, en wel waren ze alle onderworpen aan het apostolisch gezag en gebonden aan het woord der apostelen, maar ook zelfs de vergadering, die ongeveer het jaar 50 te Jeruzalem gehouden werd, draagt meer het karakter van een convent dan van eene synode in den gewonen zin des woords. Wel is duidelijk, dat het Christus' wil is, om Zijne Kerk op aarde als instituut tot openbaring te brengen en door middel van bijzondere ambtsdragers haar te regeeren en te verzorgen. Want Christus, Die opgevaren is boven al de

hemelen, opdat Hij alle dingen vervullen zou, heeft aan Zijne gemeente op aarde gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars, tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening tot opbouwning des lichaams van Christus. Ef. 4:11, 12.

Onder de ambten, die door Christus zijn ingesteld in Zijne Kerk op aarde, neemt dus het apostolisch ambt een geheel bijzondere, een geheel eenige plaats in. Het is het eenigste ambt, dat aan geen plaatselijke gemeente is gebonden, dat met macht bekleedde over heel de Kerk, niet alleen uit den apostolischen tijd, maar door alle eeuwen der nieuwe bedeeing heen. Kon dan ook Rome bewijzen, dat dit apostolisch ambt zich toespitste in het ambt van Petrus, en dat Petrus' apostolisch gezag aan een pontifex maximus was overgedragen, zoodat er nog altijd, afgedacht ook van het woord der apostelen, dat we in de Schrift bezitten, iemand is, die met dat apostolisch gezag is bekleed, ze zou grond hebben voor haar beschouwing van den paus als vertegenwoordiger van Christus op aarde. Het apostolisch ambt is universeel, geldt voor heel de Kerk, is grondlegend. Want de Kerk is gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen. Ef. 2:20. En alle andere ambt in de Kerk van Christus in de nieuwe bedeeing is aan dat apostolisch gezag, niet zooals het door een mensch wordt uitgeoefend en vertegenwoordigd, maar zooals we het door hun Woord in de Heilige Schrift kennen, gebonden en onderworpen.

Dit laatste geldt ook van die bijzondere ambten, die in den apostolischen tijd naast en in onderscheiding van het ambt der apostelen tot openbaring kwamen. Daar waren in de eerste plaats de evangelisten, die soms zelfs in ruimeren zin in de Heilige Schrift apostelen worden genoemd. Als door de openbaring des Geestes de gemeente te Antiochië Paulus en Barnabas afzondert tot het werk des Heeren onder de heidenen, dan wordt de laatste soms in één adem met Paulus een apostel genoemd. Zoo lezen we in Hand. 14:4, dat de menigte in Ikonium verdeeld werd, zoodat sommigen waren met de Joden en anderen met de apostelen, waardoor Paulus en Barnabas zijn bedoeld. En in het veertiende vers van dat hoofdstuk: "Maar de apostelen, Paulus en Barnabas, dat hoorende, scheurden hunne kleederen en sprongen onder de schare", etc. Misschien moet het woord ook in dezen ruimeren zin worden verstaan in Rom. 16:7, waar van Andronikus en Junias gezegd wordt, dat zij "vermaard zijn onder de apostelen", ofschoon het niet onmogelijk is, dat het woord apostelen hier in den gewonen zin is gebezigd en ziet op de twaalfen. In den ruimeren zin was het ook mogelijk, dat anderen optraden als apostelen, en als valsche apostelen gebrandmerkt konden worden, zooals Paulus doet in II Cor. 11:12, 13. En van de gemeente te Efeze getuigt de Heiland, dat zij beproefd

heeft degenen, die uitgeven, dat zij apostelen zijn en zijn het niet, Open. 2:2. In al zulke gevallen wordt het woord apostel gebruikt in den letterlijken zin des woords en toegepast op degenen, die op andere plaatsen evangelisten worden genoemd. Het woord toch beteekent niets meer dan *gezondene* en kon dus gemakkelijk op een breederen kring van predikers worden toegepast. En de evangelisten waren predikers des evangelies. Zoo lezen we reeds van Stefanus, één der zeven, die verkoren werden te Jeruzalem om "de tafelen te dienen", dat hij een man was vol van geloof en kracht, dat hij wonderen en teekenen deed onder het volk, en dat de vijanden niet konden wederstaan de wijsheid en den Geest door Welken hij sprak, Hand. 6:8-10. Van Filippus, mede een der zeven "diakenen", die verkoren waren te Jeruzalem om der apostelen arbeid te verlichten, lezen we, dat hij, toen de gemeente te Jeruzalem door een groote vervolging werd verstrooid, in Samaria het evangelie verkondigde en met zegen arbeidde; en dat hij door eene direkte openbaring van een engel des Heeren geleid werd op den weg, die "van Jeruzalem afdaalt naar Gaza", om den kamerling van Candacé het evangelie te verkondigen, Hand. 8:5, 26-40. Trouwens lezen we heel in het algemeen van degenen, die door genoemde vervolging verstrooid waren, dat ze het land doorgingen en het Woord verkondigden, Hand. 8:4. Dat echter ook toen reeds het werk dezer evangelisten onder het toezicht en de macht der apostelen stond, blijkt wel uit het feit, dat, toen de apostelen, die te Jeruzalem gebleven waren, hoorden, dat de Samaritanen het Woord Gods hadden aangenomen, zij Petrus en Johannes derwaarts zonden, om voor de bekeerde Samaritanen te bidden, dat ze den Heiligen Geest mochten ontvangen, Hand. 8:14, 15. Het is bekend, hoe in lateren tijd vooral de apostel Paulus vele medewerkers en helpers had, die hem bijstonden in de prediking des evangelies; mannen als Barnabas en Markus, Lukas en Silas, Epaphras en Timotheus en anderen. En het is ongetwijfeld deze medewerkers der apostelen, die in Ef. 4:11 bedoeld zijn door "evangelisten". Filippus wordt dan ook een evangelist genoemd, Hand. 21:8. Deze evangelisten stonden in een bijzonder ambt, bedienden soms wel bepaalde gemeenten voor een tijd, zooals Titus te Creta, Epaphras te Colosse, Timotheus te Efeze, maar hun ambt was toch meer van beteekenis voor de kerken in het algemeen, en bovenal waren ze geroepen om met de apostelen het evangelie te verbreiden. Ze werden tot hun ambt door Christus geroepen en dikwijls door de gemeenten verkoren en afgezonderd, of ook door de apostelen zelf. Maar ze waren in hun werk aan de apostelen onderworpen en werkten dan ook veelal in hun gezelschap. Hand. 8:5, 12, 40; 11:19, 20, 22; 13:2; II Cor. 8:18, 19, 23; Col. 1:7; 4:7 etc.

Hetzelfde geldt ook van het ambt der profeten, dat als een bijzonder ambt genoemd wordt in Ef. 4:11.

Van deze profeten wordt op meer dan eene plaats in het Nieuwe Testament gesproken. Zoo vermaant de apostel de gemeente te Rome: "Hebbende nu verscheidene gaven, naar de genade, die ons gegeven is, zoo laat ons die gaven besteden, hetzij profetie naar de mate des geloofs; hetzij bediening in het bedienen; hetzij die leert in het leeren", waar profetie ongetwijfeld slaat op de bijzondere gave, die later aan de gemeente niet meer werd geschonken. In I Cor. 12:28 worden ze met name genoemd, in orde volgend op de apostelen: "En God heeft er sommigen in de gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leeraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, behulpzels, regeeringen, menigerlei talen". We krijgen den indruk uit de Heilige Schrift, dat deze profeten schier in alle gemeenten werden aangetroffen, en dat hun ambt dus in de eerste plaats de opbouw der lokale gemeente, waarin ze arbeidden ten doel had. Toch blijkt wel uit plaatsen als Ef. 2:20, waar gezegd wordt, dat de Kerk gebouwd is op het fundament der apostelen en profeten, een woord, dat de Nieuw Testamentische profeten in elk geval wel zal insluiten, dat dit bijzondere profetenambt ook voor heel de Kerk van beteekenis was. Ter verklaring van het optreden dezer profeten in den apostolischen tijd, moeten we wel voor de aandacht houden het geheel bijzondere van die eerste periode, waarin de Nieuw Testamentische Kerk pas tot openbaring gekomen was. Het was de tijd der grondlegging, der stichting. Vele bijzondere gaven en krachten, die destijds aan de gemeente werden geschonken, zooals de gave der talen, der krachten, der gezondmakingen, waren noodig om haar te sterken en een plaats te verschaffen in de wereld, als zoovele getuigenissen van den gekruisigten, maar verhoogden Heere in den hemel. Wanneer we dan ook herhaaldelijk in de Handelingen der Apostelen lezen van de gave des Heiligen Geestes, die de geloovigen na hunne bekeering ontvingen, dan is daarbij niet te denken aan de gewone inwoning des Geestes van Christus, Die ons wederbaart, heiligt, bewaart en volmaakt, maar aan die bijzondere charismata, waardoor de gemeente in bijzondere teekenen en krachten tot openbaring kwam en getuigenis van haar Heer ontving. In het bijzonder met het oog op de gave der profetie, moeten we niet vergeten, dat de openbaring nog niet was afgesloten, de Schrift nog niet was voltooid, en dat met name de verschillende gemeenten slechts van enkele stukken der Schrift in bezit konden zijn. Ter aanvulling van die leemte gaf de Heiland aan Zijne Kerk in die dagen de bijzondere gave der profetie, waardoor in den weg van bijzondere openbaring de gemeente werd onderwezen in de dingen van het koninkrijk der hemelen en de kennis der verborgenheid, welke is Christus. Doch ook dit profetenambt was aan het apostolisch ambt onderworpen en aan het woord der apostelen gebonden. Zooals in de oude be-
deeling geen profeet iets kon zeggen, dat in conflict

was met de openbaring Gods door Mozes, zoo was het woord der apostelen het criterion, de maatstaf, waarnaar de leer dezer profeten door de gemeente moest worden beoordeeld. Dat twee of drie profeten spreken, schrijft de apostel aan de gemeente te Corinthe, en dat de anderen oordeelen, I Cor. 14:29. En indien iemand van hen meende een profeet te zijn, die zou moeten erkennen, dat hetgeen de apostel hun schreef, des Heeren gebonden waren, I Cor. 14:37.

Het ambt der apostelen is dus primair voor heel de Kerk. Het wordt dan ook door verschillende kenmerken van alle andere ambt onderscheiden, waarvan dit wel het voornaamste is, dat ze onmiddellijk door Christus Zelf tot hun ambt geroepen en afgezonderd waren. Zeker, er zijn ook andere eischen, die een apostel werden gesteld en kenmerkten. Hij moest getuige zijn van de opstanding van Christus, d.w.z., niet van het eigenlijke moment der opstanding, want daarvan was niemand ooggetuige, maar van het feit Zijner opstanding: hij moest den opgestanen Heer hebben aanschouwd. Op zichzelf maakte dit echter niemand tot apostelen, want er waren, buiten de twaalfen, vele anderen, die mede ooggetuigen geweest waren van den verheerlijkten Heiland. Ze waren in bijzondere mate den Heiligen Geest deelachtig, werden door dien Geest in hunne ambtelijke bediening onmiddellijk en onfeilbaar geleid, zoodat hun woord als het Woord van Christus zelf gezag en macht had om de zonden te vergeven of te houden, op aarde te binden en te ontbinden, en aan hun woord de Kerk aller eeuwen gebonden is. Dit is met name duidelijk uit het feit, dat ze van den opgestanen Heiland vóór de uitstorting des Geestes op den Pinksterdag den Geest ontvingen. In Joh. 20:22, 23 lezen we: "En als Hij dit gezegd had, blies Hij op hen, en zeide tot hen: Ontvangt den Heiligen Geest. Zoo gij iemands zonden vergeeft, dien worden zij vergeven; zoo gij iemands zonden houdt, dien zijn zij gehouden". Ze traden dus direktelijk op als vertegenwoordigers van Christus en met Zijn eigen gezag. Ze spraken dan ook van de verborgenheden des koninkrijks Gods door onmiddellijke openbaring, met woorden, die de Heilige Geest hun leerde. "Maar gelijk geschreven is: Hetgeen het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord, en in hart des menschen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft, dien die Hem liefhebben. Doch God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods. Want wie van de menschen weet, hetgeen des menschen is, dan de Geest Gods. Doch wij hebben niet ontvangen den geest der wereld, maar den Geest, Die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen, die ons van God geschonken zijn. Dewelke wij ook spreken, niet met woorden, die de menschelijke wijsheid leert, maar met woorden, die de Heilige Geest leert, geestelijke dingen met geestelijke samenvoegende", I Cor. 2:9-13. De apostelen traden dus in de wereld op als in onmiddellijk contact staande met den verhoogden

Christus. Wat de Heiland persoonlijk was *begonnen* te doen en te leeren, toen Hij op aarde was, dat zette Hij voort door de apostelen, en dat werd tevens in het werk der apostelen afgesloten. Alle waarachtige gemeenschap met den verhoogden Christus heeft de Kerk door den Geest van Christus, maar altijd gebonden aan het woord der apostelen; de apostelen echter stonden in direkt contact met Hem. Hun woord was het Woord des Heeren. Dit was dan ook het voornaamste kenmerk der apostelen, waardoor zij onderscheiden waren en zijn van alle andere ambtsdragers in de Kerk aller eeuwen. En in nauw verband hiermede staat, dat zij door Christus Zelf onmiddellijk geroepen moesten zijn. Alle andere ambt wordt op iemand gelegd door de instelling van Christus, maar door de verordineering van menschen, hetzij door de apostelen of door de gemeente. Maar de apostelen werden door geen menschen gekozen, en door geen menschen in hun ambt gesteld, maar door Christus Zelf. Dat dit geldt van de elven behoeft geen bijzonder betoog. Zij waren, tijdens de omwandeling van den Heiland, door Hem verkoren en geroepen tot apostelen. Zij waren steeds bij Hem en werden door Hem onderwezen en bekwaamd. Zij werden na Zijne opstanding op bijzondere wijze door Hem met den Heiligen Geest begiftigd, en zij werden onmiddellijk door Hem belast met de opdracht om het Evangelie allen creaturen te verkondigen. Maar ook de apostel Paulus, die dikwijls juist in zijn apostolisch gezag door de tegenstanders van zijn Evangelie werd aangetast, legt op dit kenmerk juist altijd zeer sterken nadruk. Bij de gemeente te Rome dient hij zichzelf aan als "Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, een geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God", Rom. 1:1. Aan de gemeente te Corinthe schrijft hij: "Paulus, een geroepen apostel, door den wil van God", I Cor. 1:1; II Cor. 1:1. Aan Timotheus stelt hij zichzelf voor als: "Paulus een apostel van Jezus Christus, naar het bevel van God onzen Zaligmaker, en den Heere Jezus Christus," I Tim. 1:1; en: "Paulus, een apostel van Jezus Christus door den wil van God, naar de belofte des levens, dat in Christus Jezus is", II Tim. 1:1. Maar vooral in zijn brief aan de Galaten legt hij op deze onmiddellijke roeping en bekwaammaking tot zijn apostolisch ambt zeer sterk den nadruk. Daar dient hij zichzelf aan als: "Paulus, een apostel, geroepen niet van menschen, noch door een mensch, maar door Jezus Christus, en God den Vader, Die Hem uit de dooden opgewekt heeft", Gal. 1:1. En voorts betuigt hij met nadruk, dat hij ook den inhoud van zijn Evangelie niet heeft ontvangen door middel van menschen, maar van Christus Zelf en onmiddellijk. "Maar ik maak u bekend, broeders! dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mensch. Want ik heb ook hetzelfde niet van een mensch ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus", Gal. 1:11, 12. Daarom schrijft hij in dienzelfden brief,

dat toen het Gode behaagde, Zijnen Zoon in hem te openbaren, opdat hij Dien onder de heidenen zou verkondigen, hij niet terstond terade gegaan is met vleesch en bloed, niet wederom naar Jeruzalem gegaan is, om met de apostelen te raadplegen, maar naar Arabië en daarna wederkeerde naar Damaskus. Gal. 1:15-20.

Hierop valt dus bij de bespreking van het apostolisch ambt alle nadruk. Door den Heere Zelf en dat onmiddellijk waren de apostelen geroepen. Door Hem werden ze tot de uitoefening van hun bijzonder en grondlegend ambtelijk werk bekwaamd. Door Zijnen Geest werden ze niet slechts onfeilbaar, maar ook onmiddellijk, dat is, zonder tusschenkomst van andere openbaring, geleid. En juist daardoor is Jezus Christus van het fundament, dat door hen werd gelegd, de uiterste Hoeksteen, en kan de Kerk op dat fundament worden gebouwd. Buiten het woord der apostelen en profeten is er voor de Kerk der nieuwe bedeeeling geen openbaring der dingen, die geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord, en in geen menschenhart zijn opgeklimmen; geen gemeenschap met Christus; geen bediening van Woord en Sacramenten; geen ambt en geen uitoefening der kerkelijke tucht. Onmiddellijke roeping door en onmiddellijk contact met den verheerlijkten Christus is het voornaamste kenmerk van een apostel.

Het zal duidelijk zijn, dat door deze voorstelling der Schrift alle hierarchie bij den wortel is afgesneden, en Rome's voorstelling van den Paus en zijn gezag en macht over heel de kerk op aarde, als zittende op den stoel van Petrus, niets anders is dan vervloekte afgoderij. Stelt men met de H. Schrift op den voorgrond, dat het apostelschap vooral daardoor gekenmerkt was, dat het onmiddellijk door Christus zelf ingesteld en geschonken was, en aan bepaalde mannen opgedragen, die ook onmiddellijk door Zijn Geest tot het uitoefenen van hun ambt werden bekwaamd, dan ligt het in den aard der zaak, dat dit bijzondere ambt niet anders kon worden voortgezet dan door herhaaldelijke onmiddellijke roeping en bekwaammaking van bijzondere personen door den Christus zelf. En dit laatste kan ook Rome niet van den Paus beweren. Geen Paus zou den euvelen moed hebben, om met Paulus te zeggen of te schrijven, dat hij geroepen was, niet van menschen, noch door middel van menschen, maar door Jezus Christus Zelf en onmiddellijk. Het apostelschap werd niet voortgezet, maar hield met den dood der apostelen op.

Het was eerst langzamerhand, dat in de geschiedenis der Kerk de leer aangaande den Paus en zijn gezag en onfeilbaarheid *ex cathedra* zich ontwikkelde. Verschillende factoren werkten er in den loop der geschiedenis toe mede, om onder de gewone bisschoppen aan sommige een bijzondere macht en invloed en positie toe te kennen, en om onder die enkele bisschoppen aan den bisschop te Rome een geheel eenige macht toe

te schrijven. Historische omstandigheden werkten die beschouwing in de hand, aanmatigingen door Rome's bisschoppen sloten zich gaarne bij de historische omstandigheden aan, en theologen, die meer het instituut der Kerk dan de Schrift dienden, gebruikten al hunne scherpzinnigheid, om de theorie in overeenstemming te brengen met de praktijk. En zoo werd langzamerhand de leer ontwikkeld en kerkelijk vastgesteld, dat onder de apostelen Petrus de *primus inter pares*, de voornaamste was, in den zin, dat ook de andere apostelen aan hem en zijn gezag onderworpen waren, en dat de Kerk op Petrus, als de rots in Matt. 16:18 aangeduid, gebouwd is; dat Petrus voorts de eerste bisschop is geweest van de Kerk te Rome, en dat deze zijn apostolisch gezag voorts zou hebben overgedragen aan zijn opvolgers, de Roomsche bisschoppen. En eindelijk werd geheel deze leer scherp uiteengezet en kerkelijk geijkt door het Vaticaansch Concilie van 1870 in de *Decreta Dogmatica De Fide Catholica Et De Ecclesia Christi*, waar aan de leer, dat de opperste jurisdictie en volmacht van Petrus over heel de Kerk op aarde door hem nog altijd wordt uitgeoefend door de Pausen, werd toegevoegd: "docemus et divinitus revelatum dogma esse definimus: Romanum Pontificem, cum ex cathedra loquitur, id est, cum omnium Christianorum pastoris et doctoris fungens pro suprema sua Apostolica auctoritate doctrinam de fide vel moribus ab universa ecclesia tenendam definit, per assistentiam divinam, ipsi in beato Petro promissam, ea infallibilitate pollere, qua divinus Redemptor Ecclesiam suam in definienda doctrina de fide vel moribus instructam esse voluit", etc. Dat is: "wij leeren en bepalen, dat het een goddelijk geopenbaard dogma is: dat de Roomsche Paus, wanneer hij *ex cathedra* spreekt, dat is, wanneer hij, fungeerend als pastor en leeraar van alle Christenen, door zijn hoogste gezag een leer, betreffende geloof of zeden, die door de universele Kerk te onderhouden is, bepaalt, door de goddelijke assistentie hem in den gezegenden Petrus beloofd, die onfeilbaarheid bezit, waarmee de goddelijke Verlosser gewild heeft, dat Zijne Kerk bekleed zou zijn om te kunnen bepalen de leer aangaande geloof en zeden". (Schaff: *Creeds of Christendom*, II, 270, 271).

Vele historische en exegetische bezwaren kunnen tegen deze voorstelling worden ingebracht. Doch de voornaamste is wel, dat het een wezenlijk, indien niet *het* wezenlijk kenmerk van een apostel is, dat hij kan zeggen: niet door middel van mensen, maar directelijk ben ik door Jezus geroepen. Dat dit alleen geldt van de twaalfen is duidelijk. Dat hiermee heel de Kerk en al hare ambten gezamenlijk aan het woord der apostelen alleen onderworpen en gebonden zijn, is ook duidelijk. En tevens is duidelijk, dat hiermee alle priester-heerschappij over de Kerk der nieuwe beëindiging bij den wortel is afgesneden.

H. H.

Suffering Because Of Slander

This is also a great evil upon the earth.

Then our enemy is not after our body so much as he sets himself to tear our soul in pieces.

And the damage is done. And there is almost no remedy against its devilish poison. You can cry against it and give testimony of the truth of the matter: it is of no avail. At least as long as the Judgment Day is far away.

There is nothing the devil invented that is as efficient as slander. It is gladly believed by all of us. We are inclined rather to believe the evil than the good of a person.

Yes, you can cry against it, but all such crying is weak. It is far better never to cry against it, that is, to the ears of man. The more you give testimony to man that "mine integrity" that is in you; the more you are torn asunder. The impression is made and you are powerless to uproot it.

The only remedy against slander is to tell it to God.

Cry to God and you will be healed of the tearing and clawing of your soul.

That is what David did in the Seventh Psalm.

It was occasioned by the "words of Cush, a Benjamite".

We do not know its history. Neither does it make any difference.

I am glad that this psalm is found in the bundle of spiritual songs. It points the way to the only remedy against the poison of slander.

In this instance the slander amounted to this: this Cush told about David how he supposedly had rewarded evil for good. There must have been a person who was at peace with David. And Cush told the story around that David had played a dirty trick on that peaceable person.

Now the truth of the matter was that David had acted just in the opposite way. He had rewarded good for evil. He delivered a certain person who was his enemy without cause at all. In other words, he had acted as a child of God should always act.

Well, you can imagine the result. Slowly on this rotten story came to the ears of David: "Did you hear, David, what Cush the Benjamite, is telling about you? He tells it all around that you have played an evil trick to so and so; you know, David, that man is really at peace with you". And you ought to hear, David, what the people think about you. They think it vile of you, that you have supposedly done this. There are others David, who do not exactly believe the story, but all the same, there are many who do believe in it!"

Can you imagine the result for David's peace of mind?

Small wonder that David complains to God regarding enemies that try to tear his soul in pieces. He cries

for help, because there is none to deliver. You know, as a rule we have enough to do about our own interest than to go out of our way to try to deliver the brother out of the hand of the slanderer. No, there is none to deliver. And mind you, David means that there is none at all who concerns himself about him who is torn by the devilish "words of Cush".

Therefore David does the one sensible thing: he turns himself to God.

And let me assure you that this is the only and best way too. It does not help at all to turn to man. You will find that there is none to deliver.

But David says: O Lord my God! That's the sensibleness of faith. Faith knows God and faith trusts God.

O what wondrous consolation in going to God and saying to Him: Thou knowest Lord that this thing is not true. O comfort me then; speak to my heart of Thy wonderful love and lovingkindness. Pour Thy balm in my wounds for my soul is torn and rent in pieces by these devils!

It is clear from the text that David was not guilty.

Clear, because David tells God that if he really did this thing it would be alright to him to have his enemy persecute his soul, tread down his life upon the earth and lay his honor in the dust.

I assure you that if you are guilty you will never dare to say such things to God. Oh yes, to man you may be able to say great and lofty words. You may calmly and haughtily assure and affirm, be it ever so stoutly. But to God? Ah, but that is different. God knows it all.

But that is also the reason why you will finally grow calm again. That is, if you are really innocent. Tell the Lord that you have not done it and that He knows it; and I assure you that you will arise from your knees strengthened and comforted.

Hear David: Lord, if I really did it, then let a just and swift punishment find me! It is the language of innocence that is speaking.

From verses 6 and 8 we note in this connection David is gladly remembering that after all God is the judge and not man. He calls for the judgment day, nay more, he calls for that judgment now. He knows that God judgeth every day, even now, while David is being slandered in Israel.

He has realized that God's own work of righteousness and integrity are present in his heart and that God certainly will never disallow His own work in David. He knows that God will glorify His work in David so that God be blessed forever.

All this history made David weary of the wicked life on earth.

Harken to him: Oh let the wickedness of the wicked come to an end!

It is the daily cry of the righteous. I assure you that this life is a continuous death. Death in our members that are upon the earth. Perfect death in heart and mouth and all the manifestations of vain men that surround us. He who has the power of death with his deathly host of devils about him to torment us as the day is long—I assure you that life at its best is but miserable.

If our trust had not been in the Lord, now may Israel say; if our trust had not been in the Lord; surely we would have been swallowed up alive.

Therefore, O God! let this wickedness speedily come to an end; but establish Thou the righteous and the upright in heart!

And He does. And He shall continue these paths of equity and justice.

For He is angry with the wicked every day.

Go to now, you common grace enthusiasts! The Lord is angry with the wicked every day.

And the Lord gives testimony of this anger. He explains to us in unmistakable language the preparations for the final issue of this anger of God. God will whet His sword; God has bent His bow, and made it ready. In other words, when God beholds all the wickedness of the wicked, He delights to look upon His vengeance, that is, everlasting death in hell. He has already prepared the bow. God has prepared the instruments of the death of the wicked. He ordaineth His arrows against the persecutors. Even the present persecutors of David.

What terrible truths. I do not wonder that foolish men have for thousands of years endeavored to blunt the piercing sharpness of God's arrows. Grace for the wicked. Forsooth!

Oh, I can understand that the hair of our flesh trembleth for fear of Thy judgments, O God! But Thou art true, dwelling among the tribes of Thy people! Dwelling among the praises of Zion!

And God is just. He does not judge unrighteously.

Listen: the object of His anger is described for us. And the picture is also true to life. Even your life and my life. This is the picture that is drawn for us by the Holy Ghost: He travaileth with iniquity, and hath conceived mischief, and brought forth falsehood.

No doubt David is still thinking of his slanderer. But the picture fits any and all ages and peoples and tribes that are disobedient to the heavenly vision of God in Christ Jesus the Lord. It is a picture which you may recognize with a shudder on all sides about you in the world. And sometimes also in the church of God.

It is the picture of wicked man under the imagery of a woman who is travailing with child.

That is, whatever the picture may portray, this is sure, his whole being is engrossed with it, even as a woman whose only thought is with the child she bore

and now brings forth. There are no side issues in such a case.

And such is the wicked, the reprobate.

His child, the occupation of his entire being is very iniquity, mischief and falsehood.

How horrible!

How sweet is the picture which the Holy Ghost draws of the true child of God. Because of Jesus in him he may humbly confess his uprightness of heart and his integrity as we hear from the lips of David.

And even though also this psalm bears a strong Messianic stamp, so that only in Jesus Christ this integrity and uprightness finds its entire and central fulfillment, still, a principle of these virtues is also found in the man that is recreated in the image of that Son of God. It may be a small principle but it is there. And here I would exclaim: if that small principle is so wondrous and miraculous in its sweetness, what must the harvest be!

When Jesus came into our heart, the old leaven of falsehood and iniquity received its deathblow and honesty and purity were ingrafted. And the life from above speaks and thinks and lives in every one of God's own.

And the end of that people is in the words of this psalm: the praise of the Lord according to His righteousness. It shows that all the virtue of the Christian is rooted in the righteousness of God. The end is God's praises. And the heart of the sweet singer of Israel has grown tranquil again. There is harmony in his heart. Harmony with God's own voice.

Harmony that is heavenly, because whether you are listening at the gate of the new Jerusalem or listening at the cave of David, you will hear the same strains: I will sing praises to the name of the Lord most high!

And the elders and the beasts and the multitude join this anthem of praise. And the angels sing the choruses.

To such a theme all the people say: Even so, Amen!

G. V.

IN MEMORIAM

The consistory of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, Mich., hereby wishes to express sympathy to our brother-elder ADRIAN DE VOS because of the death of his son, Lawrence. May the Lord comfort the brother in this bereavement.

Rev. H. Hoeksema, Pres.
M. Vander Vennen, Clerk.

The Christian School

We should, as Christian people, definitely know that it is God's will that we have and maintain our own schools for the instruction of our children. Without such knowledge there can be on our part no strong conviction that, in maintaining our own schools we are doing what the Lord requires. And I take it that you do know and that therefore in sponsoring the cause of Christian instruction you do act from conviction and principle and are being impelled by the love of God. However, there is also such a thing as being strengthened in our hallowed convictions and of such a strengthening, establishing, settling, God's believing people always have need. So my aim is now to deliver an address the hearing of which may result in our being confirmed in our belief that in maintaining our own schools we are doing the will of God. I speak to you on the subject:

THE CHRISTIAN SCHOOL WILLED BY GOD*

In making this plain, I must set out with directing your attention to our children, and in particular to the fact that they are seed of the covenant of God. To appreciate this statement, one must precisely and definitely what is to be understood by the covenant. The covenant, as to its essence, is God's loving His people, chosen by Him unto life eternal in Christ Jesus and filled by Him now and ever with the fulness that dwells bodily in Christ. Thus the covenant is also this people's as so chosen and redeemed, loving, seeking and delighting in God, the God and Father of Christ. The covenant then is a bond—the bond of perfect love between God and His redeemed. This covenant is God's. How could it be otherwise if this people is by nature dead in sin and thus without strength. If it only can only will to hate God and despise His salvation. We affirm, therefore, that the covenant is solely God's. He conceived of it; He prepared it for His people through Christ; He establishes it, through His saving His people from all their sins and thus through His pouring His love in their hearts.

In this covenant is contained but one party, and this party is God. The chosen ones, this covenant seed, are thus of God's party. As such they form the second part to the covenant.

In the light of the above observations, it is evident that my statement to the effect that our children are covenant seed implies a deal more than that they are baptized, that is, dipped in or sprinkled with water. It implies, does this statement, that they are chosen of

*Address delivered by the undersigned on the meeting of the friends of Christian instruction at Byron Center. This address, as the reader will surmise, was amplified here and there with a view to its publication in *The Standard Bearer*.

God unto eternal life in Christ, that thus they are *or eventually will be* baptized with the Holy Spirit, that, as a result they are, or in God's good time will be, cleaving "to this one God, Father Son and Holy Spirit" that they love and serve Him in principle, that they even as children show that they possess the power to forsake the world, crucify their old nature and walk in a new and holy life.

You surmise, to be sure, that I am using the term *covenant seed* as the signification of our elect children, the seed of promise. Beside this seed there is also the carnal seed, comprised of such whom God wills not to save, and who thus despise Christ and perish in their disobedience. This seed is not truly in the covenant. It is not the *true* covenant seed. The true seed is comprised solely of God's chosen people. Hence, it is with this seed alone that the covenant is actually made firm, so that, in the final instance, it is this seed only to whom the promise pertaineth and who come into the actual possession of its content.

Now this seed, these lambs, sheep of Christ, must be fed. Education is a term that denotes an action that consists in feeding this seed. The educator then does not make but feeds the child—the new man in the child, the potential man of God. The child comes to the tutor as made—made as to its distinctive nature, spiritual and mental power, capacity for good (or evil). It is folly to speak of the task of the educator as consisting in making the child, of building character. The character of a child is its distinctive nature. This nature, if evil, cannot be changed or eradicated and a more likely nature impressed upon the essence of the child's being. True, such a child can be trained to behave. It can be taught to observe for its own benefit recognized laws of decency. But the resultant character that the educator imagines he succeeded in building is but so much veneer.

This then is the real task of the pedagogue, to wit, feeding the potential man of God. And the pedagogue, at all worthy of the name, wills to do this very thing. This occasions the question: what is that food with which this man is to be fed. And the answer: the kind of food whereby he can grow. This man is capable of growth. So he appears in Holy Writ. Allow me to quote a Scripture or two. "Wherefore laying aside all malice, and all guile, and hypocrisies. . . . As newborn babes, desire the sincere milk of the word, *that ye may grow thereby*" (I Pet. 2:1, 2). There are other scriptures. "That we henceforth be no more children, tossed to and fro. . . . But speaking the truth in love, *may grow up into him in all things*, which is the head, even Christ" (Eph. 4:14, 15). "*But grow in grace*, and in the knowledge of our Lord and Saviour Jesus Christ" (II Pet. 3:18).

Now this spiritual growth of the "man of God" should not be identified with the growth of natural mental capacities and the development of the moral

and religious sense common to every normal child without distinction. The child speaks as a child, understands as a child and thinks as a child. Its conceptions of things and mental grasp is that of a child. A very young child of, let us say, two or even six years, can have no notion of the magnitude of time and space. Explain to such a child the principle of locomotion of an automobile and it will be none the wiser. The child is without a natural singleness of purpose. It is irresponsible. It is without a moral sense and a sense of propriety. Its convictions are that of a child and in these convictions it is easily shaken. But when the child becomes a man, it puts away childish things. It speaks, thinks and understands as a man. There is depth to its insight and strength to its impulses. It knows its mind. There is direction to its life. It has clear and definite notions of things that formerly lay beyond its mental grasp, and its view of life is fixed. For the child is now a man. There is then such a thing as a maturing mind and soul and a growing consciousness of God and of right and wrong. It is, to be sure, not due to sin that we come into being as creatures who through a process of mental and physical growth must attain to manhood and womanhood. This is due to our being born babes. Yet it is unmistakeably true that much of what is now characteristic of the child-soul is to be accounted for by the entrance of sin.

Now, as was just remarked this natural growth of the child-soul is one and the spiritual growth of the man of God is another. Yet the two are intimately related in God's believing people. And the two usually go hand in hand in the elect ones whom the Lord regenerates in their youth. (And there is every reason to believe that with the majority of the elect regeneration does take place early in youth). Yet an elect one may be spiritually mature or nearly so, though but a child. Rightly considered, it is not the new man as such that grows; for this man is spiritually perfect and is therefore not subject to growth. It is the believer himself who grows. And this growth consists negatively in His laying aside by the mercies of God all sin and positively in his being more and more transformed by the renewal of his mind. However, the believer, the man of God, this spiritual seed, must have food whereby to grow. We must now take up the matter of the kind of food with which our covenant seed must be fed. This food, in one word, is Christ. We know this from Christ's own lips, "Except" said He, "ye eat my flesh and drink my blood, ye have no life in yourselves." Then there is this word coming to us from the apostle, "As new born babes long ye after the *mental, genuine milk*. . . ." As appear from the sequence, this milk is Christ Himself. "If ye have tasted," so the sacred writer continues, "that the Lord (namely, Christ) is good." Christ then is the milk, as He also is for the man of God the true

bread, the living water and the wine. And He is this as in Him dwelleth all fulness, all the gifts of grace that accrue from His suffering and death. He therefore is this man of God's food, and his only food. There are not several but there is but one food for this man, for our covenant seed, so that to feed this seed any other food, is to feed it stones for bread. The apostle would have this well understood. He therefore wrote, "Long ye for *the* mental, genuine milk. . . ." This statement of mine is not extreme; it is altogether true. The tutor must teach, feed (to teach is to feed) our covenant seed Christ, the word of God, God's self revelation, and this word only. The only food is God as revealed in the face of Christ, is thus Christ as to his person, natures, and all His works of the past present and future. Now these works, the report, description, record of them, is contained in the Scriptures, which are thus the means by which we know God. Hence, to feed our children Christ is to feed them the Scriptures. Eating, imbibing the Scriptures, the written Word of God, they eat Christ.

But how can it now actually be maintained that Christ is the only food. This must be maintained. God said it. He said it first by the mouth of His servant Moses, "And these words, which I command thee this day, shall be in thine heart: and thou shalt teach them diligently unto thy children, and shalt talk of them when thou sittest in thine house, and when thou walkest by the way, and when thou liest down, and when thou risest up. And thou shalt bind them for a sign upon thine hand, and they shall be as frontlets between thine eyes. And thou shalt write them upon the posts of thy house, and on thy gates" (Deut. 6:6-9). The singular personal pronoun *thou* indicates that the admonition was directed to every Israelitish parent. And the thrust of the command plainly is that the child (children) be taught the word of God at all times and in every place, that thus this word be made to form the content of all instruction. Now this command is as much in force today as then. It must not be supposed that the reason why Israelitish parents were commanded to teach their children the word of Jehovah exclusively is that life in Canaan was so very simple that there was nothing to teach but the word. Life was simple indeed. Yet then as well as now there was the earthly pursuit to be followed. And to teach the child the word was not, no more than it now is, to refrain from imparting unto the child such knowledge as it needed to properly follow this pursuit. Yet it is true that the sole content of all instruction is and must be the word of God,—God revealed in the face of Christ. Whatever course of study our children are made to follow, must be so taught that *essentially* the Word is being taught. And the branches of study will actually be so taught, if the sciences are founded upon God's word, if the cultivator of the sciences proceeds from the premise that the earth

and its fulness is the Lord's, that, in the words of the Confession, the universe is before our eyes as a most elegant book, wherein all creatures, great and small, are so many characters leading us to contemplate the invisible things of God and of Christ. Let the instructor impart unto the child knowledge of this earth. But let him not fail to tell the child that the earth is God's, that the ordinances of the stars and the moon and the sun were given by God. Let the instructor impart unto the child knowledge of its mortal frame, but let him not neglect to repeat in the audience of the child the words of the psalmist, "I will praise thee for I was fearfully and wonderfully made; and that my soul knoweth right well. Thine eyes did see my substance, yet being imperfect; and in thy book, all my members are written, which in continuance were fashioned, when as yet there was none of them." Let the instructor tell the child that God makes history and that through all the events of time, however dreadful, God's kingdom comes. In a word, let the prescribed courses of study be so taught that their sum and total mirror the praises of God and of Christ. Let, in this essential sense, the sole content of all the instruction be exclusively the word of God,—revealed in the face of Christ. The covenant seed has need of this word, for it is the food, the only food by which the man of God can grow.

In the state (public) schools the child is fed stones for bread. This statement applies to the entire content of the instruction. In those institutions the instructor does not, is not permitted to, base the various sciences, which he teaches, upon God's word. What he finds himself under the necessity of doing is shutting out God from His creation. This he does, not always deliberately and directly perhaps, but through his keeping silence about God and thus through his discoursing upon the earth and its fulness as though he had to do with an entity that exists through and for itself. Thus in the course of study in the state schools the earth and its fulness is made to appear not as God's creature, but as the other god before God's face, thus as an idol—the idol which the child is trained to deify and to glory in and which it is taught to seek for its own sake. In the state school then the child is fed the image of the idols of this world. But God is not mocked. Attend to this scripture from Paul's pen, "Because that, when they knew God, they glorified Him not as God, neither were thankful; but became vain in their imaginations, and their foolish heart was darkened. Professing themselves to be wise, they became fools. And changed the glory of the uncorruptible God into an image made like unto corruptible man", and, Paul might have added, 'fed their souls with the image of this man, the creature.' But God is not mocked, "For this cause God gave them up to vile affections. . . . And even as they did not like to retain God in their knowledge, God gave them over to a reprobate mind,

to do things which are not convenient; being filled with all, unrighteousness, fornication, wickedness, covetousness, malignity; whisperers, backbiters, haters of God, spiteful, proud, boasters, inventors of evil things, disobedient to parents, without understanding, covenant breakers, without natural affection. implacable, unmerciful. . . ."

Such is the rioting of sin to which God in His judgment gives man up when he forsakes God and turns to the idol. Consider now that the educators in the worldly institutions of learning are indeed knelt before the shrine of the idol and that all who enter the doors of these institutions are made to kneel with them. If then God is not mocked, how can His believing people, who have understanding of this, send their covenant seed to schools other than Christian? They cannot. If this seed is Christ's — and it is this, as He bought it with His own blood — how dare they? How have they the heart, if in these worldly institutions the child is given stones for bread? Are stones the food by which the man of God can grow? That man must be fed Christ, and the God and Father of Christ, if God is going to be glorified through this man.

But now another thing. If the man of God is to grow, it is not sufficient that he be fed Christ. More is required, namely, that Christ be set before him in a pure state. Attend once more to the apostle's exhortation, "Desire the mental, unadulterated milk. . . that ye may grow thereby. . . ." The apostle has reference here not to the very person and natures but to the revelation, the doctrine of Christ. It is this doctrine that must be eaten by the man of God. Now this doctrine came down from God in a pure, unadulterated state. And in this state it is also contained in the Scriptures. Man, however, adulterates this doctrine, mental milk, food, through his mixing it with the lie. Now it is against this food as adulterated that the apostle indirectly cautions. And he has reason. What mother would knowingly feed her infant child adulterated, that is, poisoned milk! How can we as parents be satisfied with anything less than the purest mental milk, doctrine, for our covenant children! Can the man of God thrive on adulterated milk? Shouldn't we, Protestant Reformed confessors, have our own schools? Some one will say, "The schools, such as we now possess, will do." But do we not realize that, by so retorting, we render void the very and sole reason of our existence as a Protestant Reformed people?

Whose task is it to feed, educate, the child, this man of God? The parents'. So God has ordained. The book of Deuteronomy contains this admonition, "Only take heed to thyself, and keep thy soul diligently, lest thou forget the things which thy eyes have seen and lest they depart from thy heart all the days of thy life: *but teach them thy sons, and thy son's sons; especially the day that thou stoodest before the Lord*

thy God in Horeb, when the Lord said unto me, Gather me the people together, and I will make them hear my words, that they may learn to fear me all the days that they shall live upon the earth, and *that they may teach their children*" (Deut. 4:9, 10). And again, "And these words which I command thee this day shall be in thine heart: *And thou shalt teach them diligently unto thy children.* . . . And when *thy son* asketh thee in time to come, saying, What means the testimonies. . . . Then thou shalt *say unto thy son*, We were Pharaoh's bondmen in Egypt; and the Lord brought us out of Egypt with a mighty hand. . . ." (Deut. 6:7, 20).

The italicized clauses indicate that it was the parents to which the Lord through the agency of Moses was commanding, that thus the task of feeding, instructing their children, sons and daughters, was assigned by Him to them. The reason that this task, that the right and duty to train, teach, instruct, the child should be the parents' is obvious. It is the parents who instrumentally brought the child into being. But the parents not only have the right but they are also best qualified to train the child and this on account of the bond of love—filial on the side of the child and parental on the side of the parents—between parents and children. It is this filial love that renders the child so susceptible in its youth to the instruction of its parents. And from this parental love springs a natural patience, understanding and sympathy that the child can find in its parents only. And this, too, is of the Lord.

Now the Israelitish parents trained their own children. The school with its schoolmasters, as an auxiliary in the work of training the child, was unknown not only in Israel but in all countries of that epoch. The school (outside the home) is a phenomenon of our christian era. Church and state schools were established by Charles the Great. In the 14th and 15th centuries their number multiplied. Only two branches were taught, namely, reading and writing. The Reformers urged the state to establish good schools where children might receive instruction in the service and fear of the Lord. Besides the church and state, there were also diaconate and orphanage schools. But their number were few. The Reformed churches in the Netherlands ruled upon their synods that the consistories should see to it that there were competent school-teachers, able to give instruction in languages and the free arts and especially in the doctrine and the truth.

The French Revolution abolished revealed religion. In the Netherlands the tie between church and state was severed, and the church lost all supervision over the school which thereupon became an instrument for the instilling of the principles of the Revolution.

In our day the school has become so much a part of our civilization, that it is impossible to conceive of

modern life without the school. The land of civilized peoples are dotted with schools for the training of the youth. And in our land the requirement is that our children remain in school from their fifth to their 16th year. And if at all possible that son or daughter must be sent to college. I suppose this is all right. Without their having learned a smattering of this and a smattering of that, they would not be cultured. So, as a result of compulsory education, mankind in civilized lands has become literate. But literacy is yet no wisdom.

On account of the complexity of modern life, it is undoubtedly true that the school as an auxiliary in the work of training the youth is a necessity. How now are we to regard the school? What can be its task? What is the relation in which it stands to the parents? What is the character of the authority of those who teach there? These are questions that can be supplied with clear and definite answers. From the proposition that the task, the duty, right to train the child is solely the parents', it must follow that the school is to be defined as the extension of the home and the school-master as the agent of the parents, appointed by them to assist them in bringing up their child in the fear and the nurture of the Lord. Thus the task of the parents and that of the tutor in the school are one and the same. The tutor derives his right to teach the child from the parents and must function under their jurisdiction and supervision.

Such then is the task of the instructors in the school. Their task is to co-operate with the parents in bringing up the child in the fear and nurture of the Lord. And what will be the fruitage, if this task be faithfully and properly performed? The answer: The man of God will be perfect, thoroughly furnished unto all good works. For the Scriptures are able to make this man wise unto salvation through faith which is in Christ Jesus (2 Ti. 3:17, 15). Mark you, the man of God, the spiritual seed, the elect of God, His believing people. It is with this seed that the instructors in the school have to do. It is primarily with a view to this seed that we do and must will to have our own schools. Should we gainsay this? Consider that it is precisely this seed, and this seed only, in whom instruction that is christian will bear truly good fruit. And the reason is that it is only this seed that can receive and by it grow. When the apostle penned, "Desire the mental, pure, milk, that ye may grow thereby. . . ." he had in mind solely this seed. This is plain. Those whom he admonishes, he calls "new born babes". It is these babes, and they only, who have life in themselves, and who, as the possessors of life (spiritual) desire Christ, eat His flesh and drink His blood. Food, certainly, is only for the living. And eating, these living ones bear fruit that is, *true* culture. And our christian schools will be institutions of *true* culture, only if the

instructors who teach in them feed the child with bread that is bread and not stones.

What is culture? The word *cultivate* is from the Latin *colere, cultum*, meaning, to till, cultivate. Culture then is the act or practice of cultivating; application of labor or means in rendering productive, in reducing, in refining, in cherishing, promoting, advancing, as the culture of the soil, of the mind. It is the state of being cultured; result of cultivation; physical improvement; enlightenment and discipline acquired by mental training. So then the fundamental meaning of culture is to till. The term culture properly denotes the labor applied, together with the fruit of the labor; the yield of the land (if the cultivator be the tiller of the soil) the information gained, the data accumulated, the skill acquired and the practical use to which this knowledge is put. The cultured man is said to be schooled in the sciences and arts. Whereas the act reacts upon the doer and when oft repeated passes into a habit, the cultivators of the more spiritual sciences (philosophy, history, literature and the like) show a certain mentality and elegance of manner and speech and taste that the world calls refinement, which in the ungodly is refined sin. In a word, the term culture *in the world* stands for the entire complex of sciences and arts, engagements, attainments and achievements of a civilized people. Thus in the vocabulary of the world, culture is but another term for civilization.

But what is *true* culture. What is culture in the sphere of (special) grace? Let us take our answer from the allegory of the vine and the branches. Said Christ, "I am the true vine and my Father is the husbandman. Every branch in me that beareth not fruit, he taketh away: and every branch that beareth fruit, he purgeth it, that it may bring forth more fruit" (John 15).

Let us attend closely to this word of Christ. Consider then that culture calls for a being capable of rational action. In the sphere of grace this being is God. "My Father is the husbandman", that is, the tiller, the culturist. Culture, further, calls for an object that can be acted upon. In the sphere of grace, this object is the spiritual seed in our homes, in our schools and in our churches. Further, the term *culture*, as was just said, denotes the cultural action, the labor applied together with the fruit of the labor. In the sphere of grace, this action is the labor expanded upon Christ's branches by the divine Husbandman, God,—expanded directly by Himself and through the agency of the parents, the instructors in the school and the pastor of the child. And the fruit of this labor is the fruit borne by the spiritual seed, by the branches who abide in Christ. And this fruit is the believer himself, his hope, faith and love, his works of love, his praise and prayer and thanksgiving, his affections, as set upon the things above, the spiritual man, renewed in

knowledge after the image of Him that called him; the bowels of mercy of this man, his kindness, humbleness of mind, his meekness, longsuffering and forbearance. This fruit is true culture. And in this culture, God's believing people must be interested. This culture they must love. It is the only culture worthy of the name. And because they do love this true culture and desire it for their children, they insist on maintaining their own schools.

It may still be asked: What is the difference between the instruction which the child is to receive in the home, in the school, and in the church? Certain it is that there may be no *essential* difference between what is fed the child in the home and what is fed it in the school and what is fed it by the pastor. The instructors in the school, as well as the parents in the home and the pastor must feed the child *bread that is bread* and not stones. Will anyone gainsay this? Will anyone want to maintain that the instructors in the school in distinction from the pastor and the parents may feed the child stones? Indeed not. But this of course cannot, does not mean, that the task of the church is to give instruction in writing and arithmetic and the like. This is the task of the parents and the school. The sole calling of the church is to preach the word of God. And the calling of the instructors in the school is to so mix all they teach with the word, that of their instruction, too, it can be said that it is truly bread. The earth and its fulness, as detached from God and the heavenly, is the idol, the other god before God's face. I have said.

G. M. O.

Communication

The brother, whose communication appeared in the previous issue of this magazine, sent me the following reply—a reply which contains a new request.

Dear Brother:— I thank you for the kind favor of answering my questions in *The Standard Bearer* for Dec. 1, 1939. I am convinced that your answers are correct, that they represent the true biblical view as set forth by the apostle in his first epistle to the Corinthians (chap. 3). They are answers to which no serious-minded layman can have any objections. I was not actually objecting to them in my first communication. I intentionally wrote as I did, not because I was pitted in my mind against the Pauline teaching and admonition in question, but because I am critical of certain conditions prevalent in definite churches of our day,—conditions which concern not the laity but the clergy. Allow me to explain myself. There was a division in the church at Corinth. The membership

of this church was divided. Some were following Paul and would have nothing or little of Apollos. Others had attached themselves to Apollos to the exclusion of Paul. Their cry was, "I am of Paul," or "I am of Apollos." It is this party spirit that Paul rebuked. And rightly so, as both Paul and Apollos were true servants of God, espousing and devoted to the same cause—the cause of God. Paul planted and Apollos watered. This being true, the one might not be accepted and the other rejected. To do so, was to commit a big sin. I think we are all agreed on this.

However, what was true of Paul and Apollos, namely, that both were true servants of God, co-operating together for the coming of Christ's kingdom, is not true of many ministers of the gospel of today. Many of them have departed in their preaching from the truth and have become exponents of the lie. It means that there is division *among the ministers* now. In the church at Corinth the common members were divided. Today the rupture is between the pastors. Now if I am a member of a church, whose pastor gives stones for bread, is it wrong for me to listen on the Sabbath to a pastor other than my own—to a pastor who truly feeds the flock of Christ. Does this doing of mine not spring from a sincere desire for the true bread of life? Would Paul rebuke also this doing?

You will believe me, when I say that I had this question in mind when I wrote my first missive. The reason I wrote as I did is to bring out clearly the real issue.

My dear brother, may I once more ask you to answer my question, as I here state it?

Respecting your reasons for not mentioning my name, I am sincerely your brother indeed.

REPLY

I am glad to learn that my correspondent so heartily agrees with my answers to the questions he put to me in his former missive. For I am convinced that these answers were taken from Scripture, that thus in replying I came to the brother with the word of God. I am pleased to have learned that this is also the conviction of the brother.

Before I pen my reply to the question he puts to me in this second communication of his, I want to briefly comment on this phase from his pen, "Respecting your reasons for not mentioning my name." True, I had my reasons. The statement of my correspondent however might lead some to conclude that I disclosed them to him perhaps in a private communication. I did not. So what the brother means to say is this, "I respect your reasons, *whatever they were*, for not mentioning my name. Let me now disclose my reason (reason not reasons. I have only one). In answering questions sent to me, I must of course expose as false the view to which a correspondent is addicted, if I am convinced

that the view deserves to be exposed as such. Now to be exposed in public as one who has erred in his thinking is always more or less embarrassing. So, to spare a correspondent this embarrassment, I am decided to refrain from publishing henceforth the name, if such be the desire. No one will learn from me who sent the question. So anyone desiring to have published in our magazine a question which he has, may act upon this desire without fear of being exposed. I say again, the name will not be published, if such be the desire. But this should not always be the desire. It should not when in his communication the correspondent gives me "a piece of his mind" so to say. Then he should want his writing to appear above his name, not for my but for his sake. For when one writes with the thought in his soul that his writing will appear with his name under it, one is much more apt to weigh his words and thus to write with caution than when he knows that mankind at large will be none the wiser as to whom the author of the writing might be. I always receive a strange impression from anyone who sends me an abusive letter to which is appended the request, "Now don't publish my name," or, "This is not meant for publication. For I don't want to be made a fool of in public".

Let me now reply to the question contained in the above-cited communication. My correspondent wants to know whether it is wrong for one to listen on the Sabbath to pastors of other churches who truly feed the flock, if the pastor of the church where one is member has departed in his preaching from sound doctrine. I take it that the case which my correspondent has in mind is the following: There are two denomination of churches. The pastors in the one preach pure doctrine; not so the pastors in the other. There is a certain person who is a member of one of the churches whose pastors have in their preaching departed from the truth. This person is a true child of God who has need of the unadulterated milk. What is he now to do? Here is my answer. This person's first act must be to speak with his pastor. Thereupon, in the event his pastor will not hear, he finds himself under the necessity of placing his grievances before his consistory. If the consistory will not act, his duty is to appeal his case to classis and if need be to synod. If his synod will take no action, the person is in duty bound to leave the church of which he is member and join himself to one of those churches wherein, according to his conviction, the true doctrine of the gospel is preached. What can or may hinder him from affiliating with such a church? Rightly considered, one who does so, is not leaving *the* church but is seeking it. What God is solely interested in is the church,—the church which Christ purchased with His own blood. Hence every believer should want to join this church, which he does by joining himself to that local brotherhood that bears its marks. So then, the person whom

my correspondent has in mind does wrong, certainly. I take it that he has followed all the prescribed ecclesiastical channels (from consistory to classis and from classis to Synod). He could get no action. He must therefore now break with his pastor. This belonging to one church and attending divine services of another, is representative of an action that must be deemed wrong, especially so, if the preaching in the church where one is member is so mixed with untruth (and this is the contention of my correspondent) that the minister of this church must be classified with the false teachers.

G. M. O.

The Time Of The Birth Of Christ

The Saviour was thus to appear, according to the prophecies of the Old Testament, during the time of the continuance of the kingdom of Judah, previous to the destruction of the temple, and immediately subsequent to the next prophet. But the time is rendered yet more definite. In the prophecies of Daniel the kingdom of the Messiah is not only foretold as commencing in the time of the fourth monarchy, or Roman empire; but the express number of years, that were to precede His coming, are plainly intimated: Seventy weeks are determined upon thy people and upon the holy city, to finish the transgression, and to make an end of sins, and to make reconciliation for iniquity, and to bring in everlasting righteousness, and to seal up the vision and prophecy, and to anoint the Most Holy. Know therefore and understand that from the going forth of the commandment to restore and to build Jerusalem, unto the Messiah the Prince, shall be seven weeks and threescore and two weeks." Dan. 9:24, 25. Computation by weeks and years was common among the Jews, and every seventh was the Sabbathatical year; seventy weeks thus amounted to four hundred and ninety years. In these words the prophet marks the very time, and uses the very name of the Messiah the Prince; and so entirely is all ambiguity done away, that the destruction of the city and the sanctuary, the ceasing of the sacrifice and the oblation, and the commencement of the long-continued desolation that has ever since ensued, are all definitely marked as consequent on the *cutting off* of Messiah:—And after threescore and two weeks shall Messiah be cut off, but not for Himself: and the people of the prince that shall come shall destroy the city and the sanctuary: and the end thereof shall be with a flood, and unto the end of the war desolations are in the midst of the week he shall cause the sacrifice and the

oblation to cease and for the overspreading of abominations he shall make it desolate, even until the consummation, and that determined shall be poured upon the desolate" (Dan. 9:26, 27).

The plainest inference may be drawn from these prophecies. All of them, while in every respect, they presuppose the most perfect knowledge of the future, accord in perfect unison to a single precise period where all their different lines terminate at once—the very fulness of the time when Jesus appeared.

A king then reigned over the Jews in their own land; they were governed by their own laws; and the council of their nations exercised its authority and power. Before that period, the other tribes were led into captivity, from which they never returned; and the Israelites were outcasts, for ages, before the Jews were dispersed among the nations. As an unbroken tribe, Judah alone remained, and the last sceptre in Israel had not then departed from it. Every stone in the temple was then unmoved; it was the admiration of the Romans and might have stood for ages. The city was not then destroyed; but it was the flourishing and populous capital of their own land, which was then peopled by four million Jews. The sacrifices and oblations were then offered up in Jerusalem, the place appointed for them, and thither from all the land multitudes for that purpose still continued to resort year by year continually. But in a short space, all these concurring testimonies to the time of the coming of Christ passed away. About the very time when Christ, in the twelfth year of His age, first publicly appeared in the temple about His Father's business, Archelaus, the king was dethroned and banished. Coponius was appointed procurator, and the kingdom of Judea, the last remnant of the greatness of Israel, was debased into a part of the province of Syria. The sceptre was smitten from the hands of the tribe of Judah: their crown fell from their heads; their glory departed: and soon after the death of Christ, of their temple one stone was not left upon the other; their commonwealth itself became a complete ruin, and was broken in pieces; and they have ever since been scattered throughout the world, a name but not a nation. Every mark that denoted the time of the coming of Christ in the flesh was erased soon after the crucifixion of Christ, and could never afterwards be renewed.

The time at which Christ was to appear is clearly defined in these prophecies.

Even the Jews, to this day, own that the time when their Messiah ought to have appeared, according to their prophecies, is long since past, and they attribute the delay of His coming to the sinfulness of their nation. And thus from the distinct prophecies themselves, and from the concession of the Jews, every proof is afforded that Christ appeared when all the concurring circumstances of the time denoted the prophesied period of His advent.

The predictions contained in the Old Testament respecting both the family out of which the Messiah was to arise, and the place of His birth, are almost as circumstantial, and are equally applicable to Christ, as those which refer to the time of His appearance. He was to be an Israelite, of the tribe of Judah, of the family of David, and of the town of Bethlehem. The two former of these particulars are implied in the promise made to Abraham—in the prediction of Moses—in the blessing of Jacob to Judah—and in the reason assigned for the superiority of that tribe, because of it the chief Ruler should rise. And the two last, that the Messiah was to be a descendent of David and a native of Bethlehem, are expressly affirmed. "There shall come forth a rod out of the stem of Jesse, and a branch shall grow out of his roots; and the Spirit of the Lord shall rest upon Him." That this prophecy refers to Christ, is evident from the whole of the succeeding chapter, which is descriptive of the kingdom of the Messiah, of the calling of the Gentiles, and of the restoration of Israel. The same fact is predicted in many passages of the prophecies:—"Thine house and thine kingdom shall be established for ever before thee.—I have made a covenant with my chosen, I have sworn unto David my servant. Thy seed will I establish forever, and build up my throne to all generations. Behold, the days come, saith the Lord, that I shall reign and prosper, and shall execute judgment and justice in the earth.—This is his name whereby he shall be called, the Lord our Righteousness."

The place of the birth of Christ is thus clearly foretold:—"Thou Bethel Ephratah, though thou be little among the thousands of Judah, yet out of thee shall he come forth unto me, or, "shall be born," that is to be ruler in Israel; whose goings forth have been of old, from everlasting."

G. M. O.

NOTICE

There are still a few Conference-speech Pamphlets obtainable in either the Holland or the English language. Price is 20 cents.

The articles written by Rev. H. Hoeksema against Rev. D. Zwier which appeared in this organ, are being printed in book form in both the Holland and the English language. If you desire to purchase one or more of these books please send your order to the Treasurer:

Mr. R. Schaafsma
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Michigan.